

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 330

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 aprilie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 659 din 15 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 ¹ alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	2–6
Decizia nr. 682 din 15 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	6–8
Decizia nr. 683 din 15 decembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	8–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
55. — Ordin al secretarului de stat al Secretariatului de Stat pentru Culte privind modificarea și completarea Statutului de organizare și funcționare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, recunoscut prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2008	11–27
148. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind criteriile de eligibilitate, documentele justificative, condițiile și modul de implementare a intervenției IS-V-03 „Asigurarea recoltelor” din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027	28–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 659**

din 15 decembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45¹ alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45¹ alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Emil Săvan în Dosarul nr. 8.855/2/CAF/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (veche) și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.563D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 2.149 din 4 iulie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.855/2/CAF/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (veche) a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45¹ alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Emil Săvan într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a rezoluției de clasare și a rezoluției de respingere a plângerii prelabile, emise de Inspekția Judiciară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că din textul art. 45¹ alin. (4) din Legea nr. 317/2004 se înțelege că instanța poate constata că cercetările efectuate de Inspekția Judiciară sunt insuficiente și, în consecință, poate dispune completarea acestora, admitând contestația împotriva rezoluției de clasare. Totuși, în situația în care verificările sunt complete, însă soluția de clasare dispusă de Inspekția Judiciară este vădit netemeinică, instanța, potrivit legii, nu poate dispune nicio soluție. Astfel, art. 45¹ alin. (4) din Legea nr. 317/2004 prevede în mod limitativ soluțiile care pot fi dispuse în soluționarea contestației, iar admiterea acesteia este posibilă doar în situația în care verificările efectuate sunt incomplete și presupune, potrivit art. 45¹ alin. (5) din Legea nr. 317/2004, ca instanța să indice în hotărârea judecătorească faptele și împrejurările care trebuie lămurite, precum și mijloacele de probă ce urmează a fi administrate. Or, în ipoteza

în care instanța constată că verificările sunt complete și că nu este necesară administrarea altor probe, dar că soluția Inspekției Judiciare este netemeinică raportat la verificările deja efectuate, instanța nu poate dispune nicio soluție. Singura soluție echitabilă ar fi cea în care instanța ar dispune completarea verificărilor în vederea determinării Inspekției Judiciare să efectueze o nouă analiză a sesizării prin impunerea administrării unor probe, deși acest lucru nu ar fi necesar, căci respectivele aspecte au fost lămurite. Însă, chiar și într-o atare ipoteză, se poate ajunge la situația în care instanța desființează soluția, Inspekția Judiciară dispune din nou clasarea, instanța desființează din nou rezoluția de clasare și tot așa până când răspunderea disciplinară se prescrie.

6. Se susține că aceste aspecte demonstrează că dreptul de acces la justiție, recunoscut în această procedură atât de către legiuitor, cât și de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 397 din 3 iulie 2014, devine un drept teoretic, iluzoriu, ineficace din pricina faptului că instanța nu are plenitudine de competență, adică nu poate analiza situația dedusă judecării sub toate aspectele de fapt și de drept și nu poate pronunța o soluție în consecință. Or, așa cum a precizat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, dreptul de acces la justiție, componentă a dreptului la un proces echitabil, este unul efectiv doar în măsura în care instanța are o competență deplină jurisdicție pentru a-i permite să examineze cauza pe fond, atât asupra aspectelor de fapt, cât și asupra celor de drept. Or, în mod evident legea nu îi permite instanței să analizeze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Aceasta poate constata doar insuficiența verificărilor, nu și netemeinicia rezoluției de clasare raportat la verificările deja efectuate și nu are posibilitatea a impune, în consecință, începerea cercetării disciplinare.

7. Procedura supusă analizei este extrem de asemănătoare cu cea a plângerii persoanei vătămate împotriva soluției de clasare dispuse de către procuror, reglementată de art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală. Totuși, în această din urmă procedură, legiuitorul a conferit judecătorului de cameră preliminară plenitudine de competență, acesta putând dispune începerea judecării, astfel încât dreptul de acces la justiție să fie unul efectiv, căci ar fi absurd ca judecătorul să constate că există probe din care ar rezulta comiterea faptei penale, dar să nu poată desființa soluția de clasare decât dacă materialul probator ar prezenta deficiențe sub aspectul suficienței. În mod vădit, aceasta este situația care reiese din dispozițiile legale criticate, raportat la rezoluția Inspekției Judiciare. Instanța nu poate desființa soluția de clasare decât când verificările sunt incomplete, nu și când acestea sunt complete, dar soluția Inspekției Judiciare este netemeinică ori posibil chiar contrară aspectelor care reies din verificări.

8. Rezultă, așadar, că Inspekția Judiciară este singura autoritate care poate hotărî cu privire la începerea cercetării disciplinare, soluția acesteia de a nu dispune începerea cercetării neputând fi supusă controlului judecătorec din perspectiva temeiniciei, aspect care conduce la concluzia

încălcării art. 21 din Constituție și a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 52 alin. (1) din Constituție, care prevede că orice persoană vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. Or, Inspekția Judiciară este o autoritate publică, făcând parte din Consiliul Superior al Magistraturii, autoritate reglementată chiar prin Constituție în titlul III. De asemenea, persoana care a formulat sesizarea are un interes legitim care este vătămat, căci soluția Inspekției Judiciare va avea un efect înrăuritor asupra unei eventuale acțiuni în răspundere civilă împotriva statului, la fel cum procesul penal poate avea un efect înrăuritor asupra acțiunii civile promovate în fața instanței civile, motiv pentru care i se recunoaște dreptul de a participa la procesul penal și, în consecință, dreptul la un proces echitabil. Prin urmare, deși însăși Constituția recunoaște dreptul persoanei vătămate de a se adresa instanței și de a obține recunoașterea interesului legitim și anularea actului, o lege de forță juridică inferioară limitează acest drept în mod nejustificat, aspect care impune admiterea excepției formulate.

9. În final, se invocă decizia Curții Constituționale prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, întrucât, potrivit acestora, instanța nu avea competență de plină jurisdicție. Mai exact, s-a stabilit că norma legală este constituțională doar în măsura în care „recursul” prevăzut de această dispoziție legală se interpretează ca o cale de atac devolutivă împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, pronunțate în materie disciplinară. Or, exact aceleași motive impun și constatarea neconstituționalității sintagmei „*pentru completarea verificărilor*” din cuprinsul art. 45¹ alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, aspect care ar determina eliminarea acesteia din ordinea juridică, astfel încât instanța ar dobândi plenitudine de competență și, în consecință, ar putea analiza rezoluția Inspekției Judiciare sub toate aspectele de fapt și de drept și ar putea dispune o soluție în consecință.

10. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (veche)** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că procedura în materie de răspundere disciplinară a unui magistrat este una cu caracter complex, implicând exercitarea preliminară de atribuții de către Inspekția Judiciară, iar apoi de Consiliul Superior al Magistraturii în măsura sesizării sale cu o acțiune disciplinară, pentru ca decizia finală să revină Înaltei Curți de Casație și Justiție sub aspectul întrunirii elementelor constitutive ale abaterii disciplinare. Așadar, angajarea răspunderii disciplinare a unui magistrat se tranșează în procedurile descrise anterior, motiv pentru care atribuția instanței investite cu analiza rezoluției de clasare este una limitată la controlul de legalitate a verificărilor efectuate de inspectorul judiciar din perspectiva existenței indiciilor săvârșirii unei abaterii disciplinare. În consecință, hotărârea judecătorească pronunțată în condițiile art. 45 din Legea nr. 317/2004 nu poate tranșa cu autoritate de lucru judecat niciun aspect ce revine în atribuția Inspekției Judiciare în desfășurarea cercetării disciplinare sau în competența Consiliului Superior al Magistraturii ca instanță de judecată în materie disciplinară ori în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție ca instanță ce asigură accesul la justiție, în cursul acestor proceduri lămurindu-se dacă sunt întrunite elementele constitutive ale unei abaterii disciplinare. Or, în cererea de chemare în judecată vizând rezoluția de clasare a Inspekției Judiciare, reclamantul acționează ca titular al unei

petiții adresate părții pârâte, iar nu ca titular al acțiunii disciplinare, pentru a aprecia dacă se impune sau nu declanșarea cercetării disciplinare și a sesiza instanța de judecată cu o astfel de chestiune, ci doar pentru a se controla judiciar dacă verificările efectuate de Inspekția Judiciară prin prisma elementelor de fapt și de drept învederate în petiția persoanei interesate justifică soluția de clasare litigioasă. Într-un astfel de context, nu intervine vreo restricționare a accesului liber la justiție și nici a dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică, întrucât actul administrativ unilateral litigios este supus unui control de plină jurisdicție al instanței de contencios administrativ, cu consecința invalidării sale și a dispunerii completării verificărilor de către autoritatea publică pârâtă atunci când cererea de chemare în judecată este întemeiată, reținând însă că petentul-reclamant, ce invocă o calitate de persoană vătămată prin actul litigios, nu are vreun drept la exercitarea acțiunii disciplinare împotriva magistratului, ci doar de a obține o soluționare în condiții de legalitate a sesizării sale (petiție) privind conduita imputată respectivului magistrat, despre care pretinde că s-ar circumscrie reglementării privind răspunderea disciplinară.

11. În final, instanța nu apreciază ca fiind pertinentă referirea autorului excepției de neconstituționalitate la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la art. 6 din Convenție, întrucât textul de lege criticat oferă garanții procesuale, între care se află dreptul de acces la o instanță, în legătură cu „drepturile și obligațiile cu caracter civil” ale unei persoane, respectiv relativ la „temeinicia oricărei acuzații în materie penală” îndreptată împotriva unei persoane. Or, problema strictă a aplicării unei sancțiuni disciplinare în sarcina unui funcționar *lato sensu*, inclusiv față de un magistrat, la sesizarea unui terț nu apare a se circumscrie întotdeauna domeniului de aplicare al noțiunii de „drepturi și obligații cu caracter civil”, sancționarea disciplinară a altuia neconstituind un „drept civil”, ci eventual un „interes legitim” al acestuia în anumite condiții. De asemenea, Convenția nu garantează un drept de a obține sancționarea unei persoane ca garanție generală oferită în legătură cu acuzația în materie penală. De altfel, prin Decizia nr. 113 din 3 martie 2016, Curtea Constituțională a reținut că, astfel cum rezultă din jurisprudența sa constantă, regula constituțională a accesului liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime i-au fost încălcate, iar nu faptul că acest drept de acces la justiție nu poate fi supus niciunei condiționări.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în dispozitivul actului de sesizare a Curții

Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 45¹ alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: „*Soluțiile pe care le poate pronunța Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București sunt: [...] b) admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului-șef și a rezoluției de clasare și trimiterea dosarului pentru completarea verificărilor.*”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și în art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, precum și dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate fac parte din capitolul IV — *Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii*, secțiunea 4 — *Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților* din legea organică a Consiliului Superior al Magistraturii și reglementează soluțiile pe care le poate pronunța Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București atunci când analizează contestația împotriva rezoluției de clasare a sesizării disciplinare, emisă de inspectorul judiciar, sau a rezoluției inspectorului-șef, și anume: a) respingerea contestației; b) admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului-șef și a rezoluției de clasare și trimiterea dosarului pentru completarea verificărilor.

18. Referitor la procedura disciplinară a magistraților, prin Decizia nr. 643 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 2 martie 2017, paragraful 17, Curtea a statuat că specificul reglementării aplicabile judecătorilor și procurorilor este dat de existența Consiliului Superior al Magistraturii, care, potrivit art. 133 alin. (1) din Legea fundamentală, are rolul de garant al independenței justiției, iar, potrivit art. 134 alin. (2), îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Referitor la acțiunea disciplinară a judecătorilor și procurorilor, legiuitorul român a adoptat o reglementare similară cu cea a altor țări din Europa, prevăzând o fază administrativă, în cadrul căreia cercetarea disciplinară se efectuează de către inspectorii din cadrul Inspecției Judiciare, și o fază jurisdicțională, care se desfășoară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit dispozițiilor Legii nr. 317/2004 și celor ale Codului de procedură civilă.

19. De asemenea, prin Decizia nr. 611 din 17 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1196 din 9 decembrie 2020, paragraful 19, Curtea a reținut că stabilirea răspunderii disciplinare a magistraților presupune o procedură ce implică mai multe etape. Astfel, pentru soluționarea sesizărilor referitoare la posibila săvârșire a unor abateri disciplinare de către magistrați, Inspecția Judiciară procedează, mai întâi, la efectuarea unor *verificări prealabile cu privire la aspectele semnalate prin sesizare*, a căror finalitate este aceea de a determina dacă există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare [art. 45 alin. (3) din Legea nr. 317/2004]. În acest scop, inspectorii judiciari pot solicita, în condițiile legii, inclusiv conducătorilor instanțelor sau parchetelor, orice informații, date, documente sau pot face orice verificări pe care le consideră necesare [art. 73 alin. (4) din Legea nr. 317/2004]. Astfel, aceștia pot, de asemenea, utiliza informații din baza de date din sistemul informatic ECRIS al instanțelor/parchetelor;

date și informații din evidențele Inspecției Judiciare sau ale Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv actele de control anterioare, lucrările efectuate pentru soluționarea unor sesizări ce au legătură cu cele supuse verificărilor; acte, relații de la alte instituții sau autorități, precum și de la orice alte persoane fizice sau juridice [art. 12 alin. (4) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.027/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 29 noiembrie 2012]. La finalul acestor verificări sunt posibile trei ipoteze, după cum urmează: (i) dacă se constată că sesizarea nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii concrete cu privire la situația de fapt care a determinat sesizarea, aceasta se clasează și se comunică răspuns în acest sens. Se poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege [art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 anterior modificării prin Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 8 octombrie 2018]; (ii) dacă, în urma verificărilor prealabile, se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare [art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 anterior modificării prin Legea nr. 234/2018]; (iii) în cazul în care, în urma verificărilor prealabile, se constată că există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, inspectorul judiciar dispune, prin rezoluție, începerea cercetării disciplinare [art. 45 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 317/2004 anterior modificării prin Legea nr. 234/2018]. Această a treia ipoteză marchează debutul următoarei faze a procedurii disciplinare, și anume *faza cercetării disciplinare*, în cadrul căreia se stabilesc faptele și urmările lor, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției magistratului cu privire la care se desfășoară procedura disciplinară [art. 46 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 anterior modificării prin Legea nr. 234/2018]. Soluțiile la care se poate ajunge în urma cercetării disciplinare sunt fie admiterea sesizării, prin exercitarea acțiunii disciplinare și sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii [art. 47 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 anterior modificării prin Legea nr. 234/2018], fie respingerea sesizării, în cazul în care se constată, în urma efectuării cercetării disciplinare, că nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii [art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 anterior modificării prin Legea nr. 234/2018].

20. Cu privire la clasarea dispusă de inspectorul judiciar în etapa verificării prealabile cu privire la aspectele semnalate prin sesizare, prin Decizia nr. 815 din 9 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 martie 2022, paragraful 14, Curtea a reținut că această soluție nu este nicidecum rezultatul unei aprecieri subiective și arbitrare a inspectorului judiciar. Dimpotrivă, la concluzia inexistenței indiciilor săvârșirii unei abateri disciplinare se ajunge în urma unei analize complexe și serioase. Tocmai de aceea, Curtea a constatat că, în ipoteza prevăzută de art. 45 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004, inspectorul judiciar face o cercetare a fondului sesizării pentru a constata dacă există sau nu indicii cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare. Cum anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018 rezoluția de clasare era considerată definitivă și deci exclusă de la controlul judiciar, prin Decizia nr. 397 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma

„rezoluția de clasare este definitivă” din cuprinsul art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 încalcă accesul liber la justiție, drept fundamental consacrat atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, partea interesată fiind lipsită de accesul la o instanță judecătorească. În acest sens, Curtea a arătat că, dacă în primele 3 ipoteze reglementate de art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004, respectiv atunci când sesizarea nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sesizării sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt, caracterul definitiv al soluției clasării este legitimat prin faptul că aceasta nu are un caracter irefragabil, deoarece persoana interesată poate face o nouă sesizare cu respectarea condițiilor prevăzute, în ipoteza clasării ca urmare a inexistenței indicilor săvârșirii unei abateri disciplinare se dispune asupra fondului sesizării, astfel că este absolut necesară asigurarea accesului la justiție prin posibilitatea atacării soluției la instanța judecătorească.

21. Prin aceeași Decizie nr. 815 din 9 decembrie 2021, paragrafele 16 și 17, Curtea a observat că prin Legea nr. 234/2018 s-a reglementat în mod expres, în art. 45¹ din Legea nr. 317/2004, posibilitatea de atacare de către persoana care a formulat sesizarea a rezoluției de clasare a sesizării, în ipoteza în care, în urma efectuării verificărilor prealabile, se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare. Prin urmare, deși nu ajunge să fie analizată de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, rezoluția de clasare pentru lipsa indicilor săvârșirii unei abateri disciplinare poate fi totuși supusă controlului unei instanțe judecătorești, eliminându-se astfel orice suspiciune cu privire la corectitudinea soluției de clasare dispuse de inspectorul judiciar.

22. Cu privire la etapa verificărilor prealabile efectuate de inspectorul judiciar, Curtea observă că, potrivit art. 44 alin. (6) din Legea nr. 317/2004, „În vederea exercitării acțiunii disciplinare este obligatorie efectuarea cercetării disciplinare de către Inspekția Judiciară”, iar, conform art. 45 alin. (3) din aceeași lege, „Aspectele semnalate potrivit alin. (1) sunt supuse unei verificări prealabile efectuate de inspectorii judiciari din cadrul Inspekției Judiciare, în cadrul căreia se stabilește dacă există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare. Verificările se efectuează în termen de cel mult 45 de zile de la data sesizării Inspekției Judiciare, potrivit alin. (1). Inspectorul-șef poate dispune prelungirea termenului de efectuare a verificării prealabile, cu cel mult 45 de zile, dacă există motive întemeiate care justifică această măsură”. Potrivit art. 45 alin. (4) din același act normativ, „Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare. Rezoluția de clasare este supusă confirmării inspectorului-șef. Rezoluția poate fi infirmată, o singură dată, de inspectorul-șef, care poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, completarea verificărilor.”

23. Având în vedere acest cadru legislativ și ținând cont de etapele și fazele procedurii disciplinare a magistraților, precum și de rolul Inspekției Judiciare de titular al acțiunii disciplinare a magistraților, Curtea constată că soluțiile pe care le poate pronunța Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București atunci când analizează contestația împotriva rezoluției de clasare a sesizării disciplinare, emisă de inspectorul judiciar, sau a rezoluției inspectorului-șef, sunt firești, și anume: a) respingerea contestației; b) admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului-șef și a rezoluției de clasare și trimiterea dosarului pentru completarea verificărilor.

24. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 din Constituție și la art. 6 din Convenție — conform

căreia, în situația în care verificările sunt complete, însă soluția de clasare dispusă de Inspekția Judiciară este vădit netemeinică, iar instanța, potrivit legii, nu poate dispune nicio soluție —, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru argumentele prezentate în continuare.

25. Rezoluția de clasare este emisă de inspectorul judiciar în etapa efectuării verificărilor prealabile și este supusă confirmării inspectorului-șef. Rezoluția poate fi infirmată, o singură dată, de inspectorul-șef, care poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, completarea verificărilor. Ca urmare a soluționării contestației împotriva acestor rezoluții, instanța poate dispune admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului-șef și a rezoluției de clasare și trimiterea dosarului la Inspekția Judiciară pentru completarea verificărilor. În acest caz, hotărârea judecătorească — ce poate fi atacată cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal — trebuie să cuprindă motivele pentru care au fost desființate rezoluțiile atacate și „să indice faptele și împrejurările care trebuie lămurite, precum și mijloacele de probă ce urmează a fi administrate pentru completarea verificărilor”, potrivit art. 45¹ alin. (5) din Legea nr. 317/2004. Aceasta deoarece verificarea prealabilă a aspectelor cuprinse în sesizarea disciplinară ține de competența Inspekției Judiciare, în conformitate cu rolul acesteia de titular al acțiunii disciplinare a magistraților, astfel că, potrivit art. 45 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, în cazul în care, în urma verificărilor prealabile, se constată că există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, numai inspectorul judiciar dispune, prin rezoluție, începerea cercetării disciplinare, ca etapă succesivă etapei verificării prealabile din cadrul procedurii disciplinare a magistraților.

26. Așadar, persoana care a formulat sesizarea disciplinară împotriva magistratului are posibilitatea efectivă de a ataca la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București rezoluția inspectorului-șef și rezoluția de clasare, iar instanța judecătorească poate dispune admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului-șef și a rezoluției de clasare și trimiterea dosarului la Inspekția Judiciară pentru completarea verificărilor, caz în care hotărârea judecătorească trebuie să cuprindă motivele pentru care au fost desființate rezoluțiile atacate și să indice faptele și împrejurările care trebuie lămurite, precum și mijloacele de probă ce urmează a fi administrate pentru completarea verificărilor. De asemenea, se observă că această hotărâre judecătorească poate fi atacată cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

27. Prin urmare, toate aceste aspecte reprezintă garanții ale asigurării unui acces liber și efectiv la o instanță judecătorească, în sensul art. 21 din Constituție și al art. 6 din Convenție și ale asigurării dreptului la un proces echitabil al persoanei care formulează o sesizare disciplinară împotriva unui magistrat.

28. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art. 52 din Constituție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece persoana care se consideră vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim poate ataca actul administrativ emis de o autoritate publică — rezoluția de clasare a sesizării disciplinare, emisă de Inspekția judiciară.

29. În final, Curtea constată că analogia pe care o invocă autorul excepției de neconstituționalitate între etapa verificării prealabile a aspectelor cuprinse în sesizarea disciplinară împotriva magistratului și procedura plângerii persoanei vătămate împotriva soluției de clasare dispuse de către procuror, reglementată de art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală, nu poate fi primită, deoarece vizează proceduri de natură juridică diferită.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emil Săvan în Dosarul nr. 8.855/2/CAF/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (veche) și constată că dispozițiile art. 45¹ alin. (4) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (veche) și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 682

din 15 decembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid-Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Nicanor George Ene, prin mandatar Dragoș Marian Ene, în Dosarul nr. 8.175/202/2018/a1 al Judecătoriei Călărași. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.409D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă, pe de o parte, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, iar, pe de altă parte, subliniază faptul că autorii unor astfel de cereri de recuzare în materie civilă pot beneficia de anumite eșalonări sau scutiri, în condițiile prevăzute de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 5 din 15 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.175/202/2018/a1, **Judecătoria Călărași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Nicanor George Ene, prin mandatar Dragoș Marian Ene, cu prilejul soluționării unei cereri de recuzare formulate într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva unei încheieri de carte funciară.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia deduce neconstituționalitatea reglementării criticate prin prisma faptului că nu se pot asigura condițiile necesare pentru creșterea calității vieții în condițiile în care cuantumul taxelor judiciare de timbru crește foarte mult. Susține că părțile beneficiază de dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, drept care trebuie să fie însă unul concret, efectiv și necondiționat de costuri suplimentare. În acest context, învederează că cetățenii trebuie să aibă acces egal în fața justiției, indiferent de veniturile de care aceștia dispun, context în care învederează faptul că taxele judiciare de timbru fixate de stat au un nivel ce depășește cu mult posibilitățile de plată ale justițiabililor, fiindu-le limitat, astfel, dreptul de acces la justiție.

6. **Judecătoria Călărași** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța arată că taxa judiciară de timbru de 100 lei, prevăzută de art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, nu

este excesivă, iar în situația în care justițiabilul nu dispune de venituri suficiente, poate beneficia de scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, cu modificările și completările ulterioare.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, potrivit căroră „*Următoarele cereri formulate în cursul procesului sau în legătură cu un proces se taxează astfel:*

a) *cereri de recuzare în materie civilă — pentru fiecare participant la proces — pentru care se solicită recuzarea — 100 lei;*”.

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, reglementarea criticată contravine normelor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și alin. (3) teza întâi care consacră accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi privind dreptul de proprietate privată, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (2) privind înfiptuirea justiției și art. 135 alin. (2) lit. f) potrivit căroră statul trebuie să asigure crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, precum și celor ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului coroborate cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 au mai constituit obiect al controlului Curții Constituționale, din perspectiva unor critici similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 680 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 23 decembrie 2014, Decizia nr. 743 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 12 februarie 2015, Decizia nr. 8 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 12 februarie 2015, Decizia nr. 221 din 12 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 13 iunie 2016, Decizia nr. 48 din 1 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 3 mai 2018, sau Decizia nr. 838

din 13 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 22 martie 2019, Decizia nr. 348 din 23 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din data de 22 noiembrie 2019, Decizia nr. 369 din 16 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 5 ianuarie 2021, Decizia nr. 553 din 7 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 17 august 2020, Decizia nr. 266 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 iulie 2019, sau Decizia nr. 870 din 26 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 19 februarie 2021, decizii prin care instanța de contencios constituțional a reținut că nu se poate vorbi despre un quantum împovăraător al taxei judiciare de timbru, acesta fiind unul rezonabil, în quantum fix de 100 de lei, care nu este de natură să afecteze justițiabilul din punct de vedere financiar.

13. În acest context, Curtea a statuat că nu pot fi permise criticile referitoare la restricționarea accesului la justiție prin instituirea acestei taxe fixe, datorată de justițiabil în cazul depunerii unei cereri de recuzare a membrilor completului de judecată, în materie civilă. Prin deciziile precitate, Curtea a reținut că accesul la justiție nu presupune gratuitatea actului de justiție și nici, implicit, realizarea unor drepturi pe cale judecătorească în mod gratuit, în cadrul mecanismului statului, funcția de restabilire a ordinii de drept, ce se realizează de către autoritatea judecătorească, fiind de fapt un serviciu public ale cărui costuri sunt suportate de la bugetul de stat. În consecință, legiuitorul este îndreptățit să instituie taxe judiciare de timbru pentru a nu se afecta bugetul de stat prin costurile procedurii judiciare deschise de părțile aflate în litigiu. Curtea a reținut, totodată, că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele judiciare de timbru, fiind legal și normal ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. Mai mult, în virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit căroră „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice*”, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor.

14. În jurisprudența sa în materia taxelor judiciare de timbru, Curtea a subliniat că legiuitorul are deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare, în funcție de obiectul litigiului. Stabilirea modalității de plată a taxelor judiciare de timbru, precum și a quantumului lor reprezintă însă o opțiune a legiuitorului, ce ține de politica legislativă fiscală (a se vedea Decizia nr. 109 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 22 aprilie 2014). Curtea a mai reținut că echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții (a se vedea Decizia nr. 112 din 24 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 14 aprilie 2005).

15. În plus, Curtea a învederat faptul că, prin dispozițiile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, legiuitorul a instituit posibilitatea instanței de judecată de a acorda scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru. Această reglementare vizează tocmai acele situații în care partea nu poate face față cheltuielilor unui proces din cauza lipsei mijloacelor materiale, constituind o

garanție a liberului acces la justiție. Aprecierea legalității și a temeiniciei cererilor întemeiate pe dispozițiile mai sus citate se realizează de către instanța de judecată, în temeiul prerogativelor conferite de Constituție și legi, pe baza probelor care însoțesc aceste cereri.

16. Referitor la instituția recuzării, prin Decizia nr. 84 din 27 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 4 iulie 2018, spre exemplu, Curtea a reținut că recuzarea nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecării. Reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri. Astfel, potrivit art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă, examinarea cererii de recuzare se face „de îndată”, iar judecătorul sau părțile sunt ascultate numai „dacă se apreciază că este necesar” în vederea împiedicării tergiversării soluționării cererii de recuzare și, implicit, a cauzei în care aceasta a fost formulată. Așadar, modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții

reprezintă o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple de recuzare, care să preîntâmpine cererile șicanatorii, de natură să tergiverseze soluționarea într-un termen rezonabil a cauzei. Legiuitorul, asigurând dreptul la apărare al părților, a mai prevăzut la art. 53 alin. (1) din Codul de procedură civilă că încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar când această din urmă hotărâre este definitivă încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri. Formularea unei cereri de recuzare reprezintă o chestiune personală, întemeiată pe motive care privesc raporturile dintre partea care formulează cererea de recuzare și persoana a cărei recuzare se cere, iar taxa judiciară de timbru se plătește distinct pentru recuzarea fiecărui participant la proces.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauzele de față.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicanor George Ene, prin mandatar Dragoș Marian Ene, în Dosarul nr. 8.175/202/2018/a1 al Judecătoriei Călărași și constată că dispozițiile art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Călărași și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 683

din 15 decembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid-Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Dragoș Florin Apostolescu în Dosarul nr. 303/284/2019/a1 al Judecătoriei Răcari. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.438D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de

neconstituționalitate, întrucât sunt criticate aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii, ceea ce contravine dispozițiilor art. 2 alin. (3) și ale art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 303/284/2019/a1, **Judecătoria Răcari a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dragoș Florin Apostolescu cu prilejul soluționării unei cereri de reexaminare formulate împotriva încheierii prin care s-a dispus anularea cererii sale de chemare în judecată.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că obligația instituită prin art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 este neconstituțională, întrucât anularea cererii de chemare în judecată nu poate fi dispusă dacă la dosarul cauzei există dovada achitării taxei judiciare de timbru, chiar dacă taxa a fost achitată de o altă persoană (în speță, de către apărătorul ales, în baza mandatului convențional de reprezentare, care a achitat taxa judiciară de timbru pe numele său), iar nu de debitor. În acest sens, menționează că art. 80 din Codul de procedură civilă prevede că „*Părțile pot să exercite drepturile procedurale personale sau prin reprezentant. Reprezentarea poate fi legală, convențională sau judiciară*”, iar conform art. 197 din Codul de procedură civilă, taxa de timbru trebuie achitată și atașată cererii de chemare în judecată, aspect procedural ce a fost respectat în speță.

6. **Judecătoria Răcari** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța apreciază că dispoziția ca plata să fie efectuată de către debitor este firească pentru că acesta este persoana care sesizează instanța de judecată și care are obligația de a proceda la plata taxelor judiciare de timbru, în cazurile și condițiile prevăzute de lege. Prin urmare, achitarea acestor taxe de către reprezentanții convenționali, fără a se specifica că acționează pe seama unei alte persoane, pune instanța în imposibilitatea verificării îndeplinirii obligației de taxare de către titularul acțiunii civile. Așa fiind, instanța arată că reglementarea criticată nu încalcă accesul la instanță al reclamantului, ci doar statuează că taxa judiciară de timbru se plătește de debitorul taxei.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, potrivit căroră: „*Taxele judiciare de timbru se plătesc de debitorul taxei în numerar, prin virament sau în sistem on-line, într-un cont distinct de venituri al bugetului local «Taxe judiciare de timbru și alte taxe de timbru», al unității administrative teritoriale în care persoana fizică are domiciliul sau reședința ori, după caz, în care persoana juridică are sediul social. Costurile operațiunilor de transfer al sumelor datorate ca taxă judiciară de timbru sunt în sarcina debitorului taxei.*”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, reglementarea criticată contravine normelor constituționale ale art. 124 alin. (2), potrivit căroră „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.*”

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, „*Determinarea cuantumului taxelor judiciare de timbru pentru acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești se face de către instanța de judecată.*” Așadar, instanța de judecată are obligația legală de a determina cuantumul corect al taxei judiciare de timbru aferente cererii deduse judecătii și de a comunica părții acest cuantum în cadrul procedurii legale statuate prin dispozițiile art. 200 din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013. Curtea subliniază, de asemenea, că, potrivit art. 33 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat, cu excepțiile prevăzute de lege, iar justificarea plății unei astfel de taxe este indicată în chiar art. 1 alin. (2) al acestui act normativ, în sensul că „*... reprezintă plata serviciilor prestate de către instanțele judecătorești, precum și de către Ministerul Justiției și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.*”

13. Așa fiind, Curtea reține că reclamantului îi incumbă obligația de a timbra cererea de chemare în judecată în cuantumul stabilit de instanță și de a transmite instanței dovada achitării taxei judiciare de timbru. Potrivit art. 197 din Codul de procedură civilă, dovada achitării taxelor datorate se atașează cererii, iar netimbrarea sau timbrarea insuficientă atrage anularea cererii de chemare în judecată, în condițiile legii. Instanța sesizată este obligată să verifice legala achitare a taxei, nu numai sub aspectul cuantumului acesteia, ci și al contului în care se va face plata, iar o plată nelegală a unei taxe judiciare de timbru echivalează cu neplata acesteia, astfel că, teoretic, ar putea interveni sancțiunea anulării acțiunii. După achitarea taxei de timbru judiciar, se va depune dovada plății — chitanța (pentru numerar) sau ordinul de plată — odată cu înregistrarea cererii de chemare în judecată. Depunerea se face personal la sediul instanței sau prin poștă, indicând numărul de dosar al cauzei pentru care a fost efectuată plata. Instanța de judecată nu poate pune în vedere plata acestei taxe unei alte persoane (fie aceasta parte din dosar, fie terț străin de cauză) decât debitorului taxei. Cu alte cuvinte, instanța de judecată nu poate da naștere unei obligații în patrimoniul unei alte persoane decât titularul cererii deduse judecătii, având în vedere că instanța de judecată nu deține nici calitatea de debitor și nici pe aceea de creditor în cadrul raportului juridic civil obligațional care se creează prin introducerea cererii în justiție, ci înfăptuiește justiția îndeplinind un „*un serviciu de interes public, asigurând respectarea ordinii de drept, a libertăților fundamentale, a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și persoanelor juridice, aplicarea legii și garantarea supremației acesteia*”, conform dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

14. Deși pare mai degrabă o procedură administrativă, ce cade în sarcina celui care formulează o acțiune sau o cerere la

instanțele judecătorești, plata (sau neplata) taxei de timbru are consecințe jurisdicționale asupra acțiunii/cererii timbrate insuficient ori netimbrate. Astfel, art. 197 din Codul de procedură civilă prevede o sancțiune jurisdicțională, de anulare a cererii, pe care o aplică judecătorul, în acord și cu dispozițiile art. 34 alin. (2) și ale art. 36 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, după ce în prealabil a acordat reclamantului un termen de 10 zile pentru achitarea acesteia, conform art. 200 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

15. Neîndoielnic, taxa de timbru judiciar se circumscrie noțiunii de taxă, astfel cum este ea definită la art. 1 pct. 36 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, iar în ceea ce privește sfera debitorilor taxei judiciare de timbru, aceasta este prefigurată prin dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, din care rezultă că datorează taxe judiciare de timbru persoanele fizice și juridice care introduc acțiuni și cereri la instanțele judecătorești ori care introduc cereri la Ministerul Justiției și la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În ceea ce privește taxele judiciare de timbru, din perspectiva art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, subiectele raportului juridic fiscal sunt, pe de o parte, unitățile administrative-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, iar, pe de altă parte, contribuabilul/plătitorul.

16. Referitor la dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, criticate în cauză, Curtea apreciază că acestea nu determină o restrângere a dreptului reclamantului de a achita taxa judiciară de timbru prin intermediul unui reprezentant convențional, astfel cum în mod eronat susține autorul excepției de neconstituționalitate, în condițiile în care în fața funcționarului din cadrul unității administrativ-teritoriale se precizează că plata taxei judiciare de timbru se efectuează pe seama reclamantului/debitor al obligației de plată, iar acest aspect este consemnat în cuprinsul facturii eliberate. Dispoziția potrivit căreia plata să fie efectuată de către debitor este firească pentru că aceasta este persoana care sesizează instanța de judecată și care are obligația de a proceda la plata taxelor judiciare de timbru, în cazurile și condițiile prevăzute de lege. Prin urmare, achitarea acestor taxe

de către reprezentanții convenționali, fără a se specifica că acționează pe seama unei alte persoane, pune instanța în imposibilitatea verificării îndeplinirii obligației de taxare de către titularul acțiunii civile.

17. Raportat însă la speță, Curtea apreciază că aspectele invocate nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci aspecte referitoare la modalitatea de aplicare a legii în cauza concretă dedusă judecării, autorul excepției invocând incidente factuale din cadrul litigiului în care este parte, precum și nemulțumirea față de maniera în care instanța de judecată a soluționat aceste incidente. În această privință, Curtea a statuat în repetate rânduri că nu este competentă să se pronunțe asupra aspectelor ce țin de aplicarea legii, acestea fiind de competența exclusivă a instanței judecătorești investite cu soluționarea litigiului, respectiv a instanțelor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. Totodată, din perspectiva criticilor formulate, Curtea apreciază că autorul excepției tinde, în mod indirect, la o completare a dispozițiilor de lege criticate, prin extinderea sferei persoanelor care pot achita taxa judiciară de timbru pentru/în locul debitorului taxei, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut expres că „Taxele judiciare de timbru se plătesc de debitorul taxei (...)”, iar „costurile operațiunilor de transfer al sumelor datorate ca taxă judiciară de timbru sunt în sarcina debitorului taxei.” Or, o atare împrejurare excedează competenței Curții Constituționale, așa cum rezultă din prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.”

18. De altfel, așa cum s-a stabilit în jurisprudența Curții Constituționale, stabilirea modalității de plată a taxelor judiciare de timbru, precum și a cuantumului lor reprezintă o opțiune a legiuitorului, ce ține de politica legislativă fiscală (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 109 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 22 aprilie 2014).

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Dragoș Florin Apostolescu în Dosarul nr. 303/284/2019/a1 al Judecătoriei Răcari.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Răcari și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
SECRETARIATUL DE STAT PENTRU CULTE

ORDIN

privind modificarea și completarea Statutului de organizare și funcționare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, recunoscut prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2008

În baza art. 22 alin. (1) din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, republicată, în conformitate cu prevederile Ordinului secretarului de stat al Secretariatului de Stat pentru Culte nr. 116/2016* privind modificarea și completarea Procedurilor Operaționale și elaborarea Procedurilor de Sistem din cadrul Secretariatului de Stat pentru Culte, având în vedere adresele Ministerului Justiției nr. 2/80.881 din 7.11.2014 și 2/93.232 din 18.11.2014, luând în considerare solicitările Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România nr. 16 din 17.01.2023 și nr. 57 din 7.03.2023,

secretarul de stat al Secretariatului de Stat pentru Culte emite prezentul ordin.

Art. I. — Statutul de organizare și funcționare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, recunoscut prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 24 aprilie 2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează potrivit anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Statutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, recunoscut prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2008,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 24 aprilie 2008, cu modificările ulterioare, cu modificările și completările aduse prin prezentul ordin, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Secretarul de stat al Secretariatului de Stat pentru Culte,
Florinel-Irinel Frunză

București, 14 martie 2023.
Nr. 55.

* Ordinul secretarului de stat al Secretariatului de Stat pentru Culte nr. 116/2016 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

MODIFICĂRI ȘI COMPLETĂRI

la Statutul de organizare și funcționare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, recunoscut prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2008

1. Preambulul se modifică și va avea următorul cuprins:

„PREAMBUL

Recunoscând Sfânta Scriptură ca fiind singura normă de credință și practică, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România este o biserică creștină, protestantă, evanghelică ce privește și arată cu speranță spre apropiata revenire în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, fiind implicată activ în ajutorarea semenilor și în promovarea sănătății, a unei educații individuale consistente și a libertății religioase și de conștiință a tuturor oamenilor.”

2. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Credincioșii adventiști de ziua a șaptea din România, femeii și bărbații, copiii și tinerii, fără deosebire de naționalitate, etnie, limbă sau cultură, constituie o biserică creștină sub denumirea de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România.

(2) Numele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România subliniază două adevăruri fundamentale, indicând importanța și locul special pe care îl ocupă în viața Bisericii și arătând că ele îi definesc identitatea:

a) convingerea credincioșilor cu privire la apropierea revenirii lui Isus Hristos — evidențiată de prezența cuvântului „adventistă”

(din lat. *adventus*, «venire»), în conformitate cu afirmația din Crezul creștin: «Iarăși va să vie cu slavă, să judece viii și morții și a cărui Împărăție nu va avea sfârșit». Aceasta reprezintă fericita nădejde a adventiștilor de ziua a șaptea, iar împlinirea profețiilor biblice și situația actuală a omenirii arată că acest eveniment este iminent, chiar dacă data exactă a acestuia nu a fost descoperită;

b) respectarea zilei a șaptea a săptămânii, sâmbăta sau Sabatul, ca zi de odihnă și de închinare, în conformitate cu învățătura Bibliei — evidențiată de cuvintele «de ziua a șaptea».”

3. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Alegerea simbolului grafic pentru a reprezenta identitatea Bisericii reflectă, de asemenea, valorile esențiale pe care adventiștii de ziua a șaptea le prețuiesc. Astfel:

a) Biblia formează baza oricărei convingeri, iar poziția complet deschisă transmite mesajul acceptării totale a Cuvântului lui Dumnezeu prin studiere și aplicare permanentă.

b) În centrul mesajului Bibliei, dar și al simbolului grafic se află Crucea, reprezentând Evanghelia salvării și sacrificiul lui Hristos, subliniind astfel locul central al acestora în viața credincioșilor.

c) Cele trei linii ce înconjoară o sferă imaginată (Pământul) sugerează atât flăcările, ca simbol al Duhului Sfânt, Mesagerul adevărului, cât și pe cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul 14, care înconjoară globul pământesc, evidențiind misiunea Bisericii de a duce Evanghelia în toată lumea.

4. Articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România își desfășoară activitatea pe teritoriul României.”

5. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Forul central de conducere și reprezentare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Denumirea prescurtată este Uniunea Adventistă.”

6. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România este să îi cheme pe toți oamenii să devină ucenici ai lui Isus Hristos, să proclame Evanghelia veșnică cuprinsă în mesajul celor trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12) și să îi pregătească pe oameni pentru apropiata revenire a lui Hristos.”

7. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România are o formă de conducere preponderent reprezentativă, aleasă în mod liber. Forma de conducere preponderent reprezentativă a Bisericii recunoaște că autoritatea le aparține credincioșilor Bisericii, iar responsabilitatea executivă pentru administrarea Bisericii le este delegată unor organisme reprezentative și unor slujbași reprezentativi.”

8. Titlul paragrafului „Raportul cu Biserica Adventistă Mondială” se modifică și va avea următorul cuprins:

„Raportul cu Biserica Adventistă la nivel mondial”

9. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România este parte integrantă a organizației mondiale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, denumită «Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea», cu sediul la Silver Spring, Maryland, SUA, și a organizației teritoriale «Divizia Inter-Europeană», denumită în continuare EUD, cu sediul la Berna, Elveția.

(2) Misiunea, principiile și regulamentele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România sunt în conformitate cu statutul și procedurile adoptate de Comitetul Executiv al EUD și/sau ale Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea [Working Policy]. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România este în armonie cu principiile fundamentale, programele, inițiativele și acțiunile adoptate și aprobate de Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în sesiunile sale.”

10. După articolul 8 se introduce un nou articol, articolul 8¹, cu următorul cuprins:

„Art. 8¹. — Adventiștii de ziua a șaptea acceptă Biblia ca singurul lor crez și susțin un număr de principii fundamentale de doctrină ca fiind învățătura Sfintelor Scripturi. Așa cum sunt prezentate aici, aceste convingeri constituie modul în care Biserica înțelege și exprimă învățătura Sfintelor Scripturi. Revizuirea acestor declarații poate avea loc cu ocazia unei sesiuni a Conferinței generale, atunci când Biserica este condusă de Duhul Sfânt spre o înțelegere mai profundă a adevărului Bibliei sau când găsește un limbaj mai adecvat prin care să exprime învățăturile Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu.

I. Sfânta Scriptură. Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu, transmis prin inspirație divină. Autorii inspirați au vorbit și au scris așa cum au fost mânați de Duhul Sfânt. În acest Cuvânt, Dumnezeu i-a încredințat omului cunoștințele necesare în vederea mântuirii. Sfânta Scriptură constituie descoperirea supremă, plină de autoritate și infailibilă a voii Sale. Ele sunt normă pentru caracter, criteriul de verificare a experienței, descoperirea supremă a doctrinelor și relatarea demnă de încredere a intervențiilor lui Dumnezeu în istorie (Biblia: Psalmii 119:105; Proverbele 30:5,6; Isaia 8:20; Ioan 17:17; 1 Tesaloniceni 2:13; 2 Timotei 3:16,17; Evrei 4:12; 2 Petru 1:20,21).

II. Trinitatea. Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate a trei Persoane ce coexistă din veșnicie. Dumnezeu este nemuritor, atotputernic, atotcunoscător, mai presus de toate și pretutindeni prezent. El este infinit și mai presus de înțelegerea umană, dar totuși cunoscut prin faptul că li S-a descoperit oamenilor. Dumnezeu, care este dragoste, este pentru totdeauna vrednic de închinare, de adorare și de slujire din partea întregii creații (Biblia: Geneza 1:26; Deuteronomul 6:4; Isaia 6:8; Matei 28:19; Ioan 3:16; 2 Corinteni 1:21,22; 13:14; Efeseni 4:4-6; 1 Petru 1:2).

III. Dumnezeu Tatăl. Dumnezeu Tatăl cel veșnic este Creatorul, Izvorul, Susținătorul și Suveranul întregii lumi create. El este drept și sfânt, milos și îndurător, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie neclintită. Calitățile și capacitățile manifestate în Fiul și Duhul Sfânt sunt, de asemenea, manifestări ale Tatălui (Biblia: Geneza 1:1; Deuteronomul 4:35; Psalmii 110:1; Ioan 3:16; 14:9; 1 Corinteni 15:28; 1 Timotei 1:17; 1 Ioan 4:8; Apocalipsa 4:11).

IV. Dumnezeu Fiul. Dumnezeu Fiul cel veșnic S-a întrupat în persoana lui Isus Hristos. Prin El au fost create toate lucrurile, prin El este descoperit caracterul lui Dumnezeu, este adusă la îndeplinire mântuirea omenirii și este judecată lumea. De-a pururi Dumnezeu adevărat, El a devenit, de asemenea, om adevărat — Isus Hristos. El a fost conceput de Duhul Sfânt și născut dintr-o fecioară — Maria. A trăit și a fost ispitit ca o ființă umană, dar a exemplificat în viața Lui în mod desăvârșit neprihănirea și iubirea lui Dumnezeu. Prin minunile Sale, a manifestat puterea lui Dumnezeu și a fost recunoscut ca fiind Mesia cel făgăduit de Dumnezeu. De bunăvoie a suferit și a murit pe cruce pentru păcatele noastre și, în locul nostru, a fost înviat din morți și S-a înălțat la Cer ca să slujească în sanctuarul ceresc în favoarea noastră. El va veni din nou în slavă pentru a aduce eliberarea finală a poporului Său și restaurarea tuturor lucrurilor (Biblia: Isaia 53:4-6; Daniel 9:25-27; Luca 1:35; Ioan 1:1-3,14; 5:22; 10:30; 14:1-3,9,13; Romani 6:23; 1 Corinteni 15:3,4; 2 Corinteni 3:18; 5:17-19; Filipeni 2:5-11; Coloseni 1:15-19; Evrei 2:9-18; 8:1,2).

V. Dumnezeu Duhul Sfânt. Dumnezeu Duhul cel veșnic a luat parte împreună cu Tatăl și cu Fiul la creație, la întrupare și la răscumpărare. El este o persoană tot așa cum sunt Tatăl și Fiul. El i-a inspirat pe scriitorii Sfintelor Scripturi. El a umplut viața Domnului Hristos cu putere. El îi atrage și îi convinge pe oameni, iar pe cei care răspund pozitiv îi înnoiește și îi transformă după chipul lui Dumnezeu. Trimis de Tatăl și de Fiul pentru a fi întotdeauna alături de copiii lui Dumnezeu, El revarsă daruri spirituale asupra Bisericii și o împuternicește să dea mărturie despre Hristos și, în armonie cu Scripturile, o conduce în tot adevărul (Biblia: Geneza 1:1,2; 2 Samuel 23:2; Psalmii 51:11; Isaia 61:1; Luca 1:35; 4:18; Ioan 14:16-18,26; 15:26; 16:7-13; Faptele Apostolilor 1:8; 5:3; 10:38; Romani 5:5; 1 Corinteni 12:7-11; 2 Corinteni 3:18; 2 Petru 1:21).

VI. Creația. Dumnezeu a descoperit în Scriptură raportul autentic și istoric al lucrării Sale creatoare. El a creat universul, iar într-o recentă creație pe parcursul a șase zile «a făcut cerurile și pământul și tot ce este în ele» și S-a odihnit în ziua a

șaptea. Astfel, a instituit Sabatul ca un memorial perpetuu al lucrării pe care a făcut-o și a încheiat-o în decurs de șase zile literale care, împreună cu Sabatul, au constituit aceeași unitate de timp pe care o numim și astăzi săptămână. Primul bărbat și prima femeie au fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ca o încoronare a lucrării de creație, li s-a dat stăpânire peste întreaga lume și au primit răspunderea să se îngrijească de ea. Când lumea a fost făcută, aceasta a fost «foarte bună», proclamând slava lui Dumnezeu (Biblia: Geneza 1:2; 5; 11; Exodul 20:8-11; Psalmii 19:1-6; 33:6,9; 104; Isaia 45:12,18; Faptele Apostolilor 17:24; Coloseni 1:16; Evrei 1:2; 11:3; Apocalipsa 10:6; 14:7).

VII. **Natura omului.** Bărbatul și femeia au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu, având personalitate, puterea și libertatea de a gândi și de a acționa. Deși a fost creat ființă liberă, fiecare om este o unitate indivizibilă formată din corp, minte și spirit, depinzând de Dumnezeu pentru viață, suflare și toate celelalte. Când primii noștri părinți nu L-au ascultat pe Dumnezeu, ei și-au renegat dependența de El și au părăsit poziția lor înaltă. Chipul lui Dumnezeu în ei s-a deteriorat și au devenit supuși morții. Urmașii lor împărțășesc această natură căzută și consecințele ei. Se nasc având slăbiciuni și înclinații spre rău. Dar Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine în Hristos și, prin Duhul Său, reface în muritorii pocăiți chipul Făcătorului lor. Creați pentru slava lui Dumnezeu, ei sunt chemați să-L iubească pe El, să se iubească unii pe alții și să aibă grijă de mediul în care trăiesc (Biblia: Geneza 1:26-28; 2:7,15; 3; Psalmii 8:4-8; 51:5,10; 58:3; Ieremia 17:9; Faptele Apostolilor 17:24-28; Romani 5:12-17; 2 Corinteni 5:19,20; Efeseni 2:3; 1 Tesaloniceni 5:23; 1 Ioan 3:4; 4:7,8,11,20).

VIII. **Marea luptă.** Întreaga omenire continuă să fie implicată în marea luptă dintre Hristos și Satana cu privire la caracterul lui Dumnezeu, Legea Sa și suveranitatea Lui asupra universului. Acest conflict a început în Cer, atunci când o ființă creată și înzestrată cu libertate de alegere a devenit, prin înălțare de sine, Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu, și a condus la răzvrătire o parte dintre îngeri. El a introdus în lume spiritul de răzvrătire atunci când i-a dus în păcat pe Adam și pe Eva. Acest păcat al omului a avut ca rezultat deformarea chipului lui Dumnezeu în oameni, dezordine în lumea creată și, în cele din urmă, nimicirea ei în timpul potopului, după cum este relatat în raportul istoric din Geneza 1—11. Privită de întregul univers, această lume a devenit arena conflictului universal la finalul căruia Dumnezeu iubirii va fi dovedit nevinovat. Pentru a-l ajuta pe poporul Său în această luptă, Domnul Hristos îi trimite pe Duhul Sfânt și pe îngerii Săi credincioși să-l călăuzească, să-l ocrotească și să-l susțină pe calea mântuirii (Biblia: Geneza 3:6—8; Iov 1:6-12; Isaia 14:12-14; Ezechiel 28:12-18; Romani 1:19-32; 3:4; 5:12-21; 8:19-22; 1 Corinteni 4:9; Evrei 1:14; 1 Petru 5:8; 2 Petru 3:6; Apocalipsa 12:4-9).

IX. **Viața, moartea și învierea Domnului Hristos.** În viața Domnului Hristos de ascultare desăvârșită de voia lui Dumnezeu, în suferințele Sale, în moartea și învierea Sa, Dumnezeu a oferit singurul mijloc de ispășire pentru păcatul omenirii, astfel încât aceia care, prin credință, primesc această ispășire să poată avea viața veșnică și întregul univers creat să poată înțelege mai bine sfânta și infinita iubire a Creatorului. Această ispășire desăvârșită justifică dreptatea Legii lui Dumnezeu și bunătatea caracterului Său, întrucât ea deopotrivă condamnă păcatul nostru și oferă o soluție pentru iertarea noastră. Moartea lui Hristos este înlocuitoare și ispășitoare, aducând împăcare și transformare. Învierea în trup a lui Hristos proclamă triumful lui Dumnezeu asupra forțelor răului, iar celor care acceptă ispășirea le asigură biruința finală asupra păcatului și a morții. Învierea proclamă domnia lui Isus Hristos, înaintea căruia se va pleca orice genunchi din Ceruri și de pe Pământ (Biblia: Geneza 3:15; Psalmii 22:1; Isaia 53; Ioan 3:16; 14:30;

Romani 1:4; 3:25; 4:25; 8:3,4; 1 Corinteni 15:3,4,20-22; 2 Corinteni 5:14,15,19-21; Filipeni 2:6-11; Coloseni 2:15; 1 Petru 2:21,22; 1 Ioan 2:2; 4:10).

X. **Experiența mântuirii.** În infinita Sa iubire și milă, Dumnezeu L-a făcut pe Hristos, pe Cel care n-a cunoscut păcat, păcat pentru noi, pentru ca, în El, să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu. Conduși de Duhul Sfânt, ne dăm seama de nelegiuirea noastră și ne recunoaștem păcătoșenia, ne pocăim de nelegiuirea noastră și ne manifestăm credința în Isus ca Domn și Mântuitor, ca Înlocuitor și Exemplu. Această credință mântuitoare vine prin puterea divină a Cuvântului și este darul harului lui Dumnezeu. Prin Hristos, noi suntem îndreptățiți, înfiați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu și eliberați de sub stăpânirea păcatului. Prin Duhul Sfânt, suntem născuți din nou și sfințiți; Duhul ne reînnoiește mintea, scrie legea iubirii lui Dumnezeu în inima noastră și ne dă puterea de a trăi o viață sfântă. Rămânând în El, devenim părtași la natura divină și avem garanția mântuirii — acum și în ziua judecării (Biblia: Geneza 3:15; Isaia 45:22; 53; Ieremia 31:31-34; Ezechiel 33:11; 36:25-27; Habacuc 2:4; Marcu 9:23,24; Ioan 3:3-8,16; 16:8; Romani 3:21-26; 5:6-10; 8:1-4,14-17; 10:17; 12:2; 2 Corinteni 5:17-21; Galateni 1:4; 3:13,14,26; 4:4-7; Efeseni 2:4-10; Coloseni 1:13,14; Tit 3:3-7; Evrei 8:7-12; 1 Petru 1:23; 2:21,22; 2 Petru 1:3,4; Apocalipsa 13:8).

XI. **Creșterea în Hristos.** Prin moartea Sa pe cruce, Isus a obținut victoria asupra forțelor răului. El, care în timpul lucrării Sale pe Pământ a ținut sub control spiritele demonice, le-a înfrânt puterea și a asigurat condamnarea lor finală. Biruința lui Isus ne oferă și nouă biruință asupra forțelor răului — care încearcă încă să ne controleze — atunci când umblăm cu El în pace, bucurie și încredere în dragostea Sa. Acum, Duhul Sfânt locuiește în noi și ne dă putere. Fiind consacrați neîncetat lui Isus, Domnul și Mântuitorul nostru, suntem eliberați de povara faptelor noastre din trecut. Nu mai trăim în întuneric, în frică de puterile răului, în ignoranța și în lipsa de sens a vieții de dinainte. În această nouă eliberare primită de la Isus, suntem chemați să ne asemănăm tot mai mult cu El în caracter, comunicând cu El zilnic prin rugăciune, hrănindu-ne din Cuvântul Său, meditănd la El și la providența Sa, aducându-l laude prin cântări, adunându-ne pentru închinare și implicându-ne în misiunea Bisericii. Suntem, de asemenea, chemați să urmăm exemplul lui Hristos, slujind cu iubire nevoilor fizice, mintale, emoționale și spirituale ale oamenilor. Atunci când ne dedicăm pe noi înșine slujirii pline de dragoste a celor de lângă noi și când dăm mărturie despre mântuirea Sa, prezența constantă a lui Dumnezeu alături de noi prin intermediul Duhului Sfânt transformă fiecare moment și fiecare responsabilitate într-o experiență spirituală (Biblia: 1 Cronici 29:11; Psalmii 1:1,2; 23:4; 77:11,12; Matei 20:25-28; 25:31-46; Luca 10:17-20; Ioan 20:21; Romani 8:38,39; 2 Corinteni 3:17,18; Galateni 5:22-25; Efeseni 5:19,20; 6:12-18; Filipeni 3:7-14; Coloseni 1:13,14; 2:6,14,15; 1 Tesaloniceni 5:16-18,23; Evrei 10:25; Iacov 1:27; 2 Petru 2:9; 3:18; 1 Ioan 4:4).

XII. **Biserica.** Biserica este comunitatea de credincioși care îl recunosc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. În calitate de urmași ai poporului lui Dumnezeu din timpurile Vechiului Testament, suntem chemați să ieșim din lume; ne unim pentru închinare, pentru părtășie, pentru învățarea Cuvântului, pentru celebrarea Cinei Domnului, pentru slujirea oamenilor și pentru proclamarea Evangheliei în toată lumea. Autoritatea Bisericii provine de la Hristos, care este Cuvântul întrupat descoperit de Scriptură. Biserica este familia lui Dumnezeu; adoptați de El și devenind copiii Lui, membrii Bisericii trăiesc pe baza noului legământ. Biserica este trupul lui Hristos, o comunitate de credință al cărei Cap este Hristos Însuși. Biserica este mireasa pentru care Hristos a murit, ca să o poată sfinți și curăța. La revenirea Sa triumfătoare, El va prezenta o Biserică glorioasă, formată din credincioși din toate timpurile, răscumpărați cu

sângele Său, fără pată și fără zbârcitură, ci sfinți și fără prihană (Biblia: Geneza 12:1-3; Exodul 19:3-7; Matei 16:13-20; 18:18; 28:19,20; Faptele Apostolilor 2:38-42; 7:38; 1 Corinteni 1:2; Efeseni 1:22,23; 2:19-22; 3:8-11; 5:23-27; Coloseni 1:17,18; 1 Petru 2:9).

XIII. Rămășița și misiunea ei. Biserica universală este compusă din toți aceia care cred cu adevărat în Hristos. Totuși, în timpul sfârșitului — într-o perioadă de apostazie foarte răspândită —, o rămășiță a fost chemată să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Această rămășiță anunță sosirea ceasului judecării, proclamă mântuirea prin Hristos și vestește apropierea revenirii Sale. Această proclamare este simbolizată de cei trei îngeri din Apocalipsa 14. Ea coincide cu lucrarea de judecată din Ceruri și are ca efect o lucrare de pocăință și reformă pe Pământ. Fiecare credincios este chemat să participe personal la această acțiune mondială de mărturisire (Biblia: Daniel 7:9-14; Isaia 1:9; 11:11; Ieremia 23:3; Mica 2:12; 2 Corinteni 5:10; 1 Petru 1:16-19; 4:17; 2 Petru 3:10-14; Iuda 1:3,14; Apocalipsa 12:17; 14:6-12; 18:1-4).

XIV. Unitatea în trupul lui Hristos. Biserica este un singur trup cu mulți membri, chemați din orice popor, neam, seminție și limbă. În Hristos, noi suntem o creație nouă; deosebirile de rasă, cultură, educație și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre bogați și săraci sau dintre bărbați și femei nu trebuie să genereze dezbinări între noi. Suntem cu toții egali în Hristos, care, prin același Duh, ne-a legat într-o singură părtășie cu El și unii cu alții. Noi trebuie să slujim și să fim sluiți fără părtinire și fără rezerve. Prin descoperirea lui Isus Hristos în Scriptură, noi împărtășim aceeași credință și aceeași speranță și le oferim tuturor oamenilor o mărturie unitară. Această unitate își are izvorul în unitatea unui Dumnezeu triunic, care ne-a adoptat pentru a fi copii ai Săi (Biblia: Psalmii 133:1; Matei 28:19,20; Ioan 17:20-23; Faptele Apostolilor 17:26,27; Romani 12:4,5; 1 Corinteni 12:12-14; 2 Corinteni 5:16,17; Galateni 3:27-29; Efeseni 2:13-16; 4:3-6,11-16; Coloseni 3:10-15).

XV. Botezul. Prin botez, noi ne mărturisim credința în moartea și învierea lui Isus Hristos și dăm mărturie despre moartea noastră față de păcat și hotărârea de a umbla în înnoirea vieții. Astfel Îl recunoaștem pe Hristos ca Domn și Mântuitor, devenim parte din poporul Lui și suntem primiți ca membri de Biserica Sa. Botezul este un simbol al unirii noastre cu Hristos, al iertării păcatelor noastre și al faptului că am primit Duhul Sfânt. Botezul are loc prin scufundarea în apă și este condiționat de mărturisirea credinței în Isus și de dovada pocăinței de păcat. Este precedat de instruire conform Sfintei Scripturi și de acceptarea învățăturilor ei (Biblia: Matei 28:19,20; Faptele Apostolilor 2:38; 16:30-33; 22:16; Romani 6:1-6; Galateni 3:27; Coloseni 2:12,13).

XVI. Cina Domnului. Cina Domnului este împărtășirea cu simbolurile trupului și sângelui lui Isus, ca o expresie a credinței în El, Domnul și Mântuitorul nostru. În această experiență a împărtășirii, Hristos este prezent pentru a Se întâlni cu poporul Său și a-l întări. Prin participarea noastră, vestim cu bucurie moartea Domnului până când El va reveni. Pregătirea pentru Cina Domnului presupune cercetare de sine, pocăință și mărturisire. Învățătorul a rânduit serviciul spălării picioarelor ca un simbol al unei purificări reînnoite, o expresie a dispoziției de a ne sluji unul altuia în umilință, asemenea lui Hristos, și de a ne uni inimile în dragoste. Serviciul Cinei Domnului le este deschis tuturor credincioșilor creștini (Biblia: Matei 26:17-30; Ioan 6:48-63; 13:1-17; 1 Corinteni 10:16,17; 11:23-30; Apocalipsa 3:20).

XVII. Darurile și slujbele spirituale. Dumnezeu revărsa peste toți membrii Bisericii Sale din orice vreme daruri spirituale pe care fiecare membru trebuie să le folosească într-o slujire plină de iubire și pentru binele comun al Bisericii și al oamenilor. Date prin intermediul Duhului Sfânt, care le împarte fiecărui membru după cum voiește, darurile asigură toate aptitudinile și

capacitățile de slujire de care are nevoie Biserica pentru a-și îndeplini funcțiile stabilite de Dumnezeu. Conform Sfintei Scripturi, aceste daruri cuprind activități de slujire precum credința, vindecarea, profeția, predicarea, predarea, administrarea, împăcarea, compasiunea, slujirea altruistă și binefacerea, care au ca scop ajutorarea și încurajarea oamenilor. Unii membri sunt chemați de Dumnezeu și înzestrați de Duhul Sfânt pentru îndeplinirea funcțiilor recunoscute de Biserica în lucrarea pastorală, de evanghelizare și de învățare a altora, lucrări necesare în mod deosebit pentru pregătirea membrilor în vederea slujirii, pentru dezvoltarea Bisericii spre maturitate spirituală, precum și pentru realizarea unității în credință și în cunoașterea lui Dumnezeu. Când membrii folosesc aceste daruri spirituale ca niște administratori credincioși ai harului felurit al lui Dumnezeu, Biserica este ocrotită de influența distructivă a doctrinelor false, se dezvoltă printr-o creștere care este de la Dumnezeu și se zidește în credință și în dragoste (Biblia: Faptele Apostolilor 6:1-7; Romani 12:4-8; 1 Corinteni 12:7-11,27,28; Efeseni 4:8,11-16; 1 Timotei 3:1-13; 1 Petru 4:10,11).

XVIII. Darul profeției. Scriptura confirmă că unul dintre darurile Duhului Sfânt este profeția. Acest dar este un semn de identificare al Bisericii rămășiței și noi credem că a fost manifestat în lucrarea lui Ellen Gould White. Scrierile ei vorbesc cu autoritate profetică și îi oferă Bisericii mângâiere, călăuzire, instruire și îndreptare. De asemenea, ele afirmă clar că Biblia este standardul după care trebuie să verificăm orice învățătură și orice experiență (Biblia: Ioel 2:28,29; Faptele Apostolilor 2:14-21; Evrei 1:1-3; Apocalipsa 12:17; 19:10).

XIX. Legea lui Dumnezeu. Marile principii ale Legii lui Dumnezeu sunt cuprinse în Cele Zece Porunci și exemplificate în viața lui Hristos. Ele exprimă iubirea lui Dumnezeu, voia și hotărârile Lui cu privire la comportamentul și relațiile umane și sunt obligatorii pentru toți oamenii din toate timpurile. Aceste precepte constituie baza legământului lui Dumnezeu cu poporul Său și standardul după care se desfășoară judecata lui Dumnezeu. Prin intermediul Duhului Sfânt, ele scot în evidență păcatul și trezesc simțământul nevoii de un Mântuitor. Mântuirea este prin har, nu prin fapte, iar rodul ei este ascultarea de porunci. Această ascultare dezvoltă caracterul creștin și are ca rezultat o stare de bine. Ea este dovada iubirii noastre pentru Domnul și a preocupării pentru semenii noștri. Ascultarea care vine din credință demonstrează puterea Domnului Hristos de a transforma viața și întărește în acest fel mărturisirea creștină (Biblia: Exodul 20:1-17; Deuteronomul 28:1-14; Psalmii 19:7-14; 40:7,8; Matei 5:17-20; 22:36-40; Ioan 14:15; 15:7-10; Romani 8:3,4; Efeseni 2:8-10; Evrei 8:8-10; 1 Ioan 2:3; 5:3; Apocalipsa 12:17; 14:12).

XX. Sabatul. Creatorul plin de har, după cele șase zile ale creației, S-a odihnit în cea de-a șaptea zi și a instituit Sabatul ca un memorial al creației pentru toți oamenii. Porunca a patra a Legii de neschimbat a lui Dumnezeu cere păzirea acestui Sabat, ziua a șaptea, ca zi de odihnă, de închinare și de slujire, în armonie cu învățătura și practica lui Isus, Domnul Sabatului. Sabatul este o zi de plăcută comuniune cu Dumnezeu și cu ceilalți credincioși. El este un simbol al răscumpărării noastre în Hristos, un semn al sfințirii noastre, o dovadă a loialității noastre și o pregustare a viitorului nostru veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Sabatul este semnul perpetuu al legământului veșnic dintre Dumnezeu și poporul Său. Păzirea cu bucurie a acestui timp sfânt de seara până seara, de la apus de soare până la apus de soare, este o celebrare a actelor creatoare și răscumpărătoare ale lui Dumnezeu (Biblia: Geneza 2:1-3; Exodul 20:8-11; 31:13-17; Leviticul 23:32; Deuteronomul 5:12-15; Isaia 56:5,6; 58:13,14; Ezechiel 20:12,20; Matei 12:1-12; Marcu 1:32; Luca 4:16; Evrei 4:1-11).

XXI. Administrarea creștină a vieții. Noi suntem administratorii lui Dumnezeu, primind de la El timp, oportunități, capacități și bunuri materiale, binecuvântările pământului și resursele lui. Suntem responsabili în fața Lui pentru buna lor folosire. Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca proprietar prin slujirea cu devotament a Lui și a semenilor noștri, prin dăruirea zecimii și prin oferirea de daruri pentru vestirea Evangheliei și pentru susținerea și dezvoltarea Bisericii Sale. Administrarea acestor resurse este un privilegiu oferit nouă de Dumnezeu, pentru creșterea în dragoste și pentru biruința asupra egoismului și a lăcomiei. Administratorii se bucură de binecuvântările care vin asupra altora ca rezultat al credințioșiei lor (Biblia: Geneza 1:26-28; 2:15; 1 Cronici 29:14; Hagai 1:3-11; Maleahi 3:8-12; Matei 23:23; Romani 15:26,27; 1 Corinteni 9:9-14; 2 Corinteni 8:1-15; 9:7).

XXII. Comportamentul creștin. Suntem chemați să fim un popor evlavios, care gândește, simte și acționează în armonie cu principiile Cerului în toate aspectele vieții personale și sociale. Pentru ca Duhul să refacă în noi caracterul Domnului nostru, ne angajăm doar în acele activități care vor produce în viața noastră puritatea, sănătatea și bucuria manifestate în viața Domnului Hristos. Acest lucru înseamnă că distracțiile și plăcerile noastre trebuie să atingă cele mai înalte standarde ale bunului gust și ale frumuseții creștine. Deși recunoaștem că există diferențe culturale, îmbrăcămintea noastră trebuie să fie simplă, modestă și de bun gust, corespunzătoare persoanelor a căror adevărată frumusețe nu constă în împodobirea exterioară, ci în podoaba nepieritoare a unui duh blând și smerit. De asemenea, înseamnă că, întrucât trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt, trebuie să le îngrijim într-un mod inteligent. Pe lângă mișcare fizică și odihnă corespunzătoare, trebuie să adoptăm cea mai sănătoasă alimentație cu puțință și să ne abținem de la alimentele identificate în Sfintele Scripturi ca fiind necurate. Din moment ce băuturile alcoolice, tutunul și folosirea ireponsabilă a medicamentelor și a narcoticelor sunt dăunătoare pentru corpurile noastre, trebuie să ne abținem și de la consumarea lor. În schimb, trebuie să ne implicăm în tot ceea ce aduce gândurile și corpurile noastre în ascultare de Hristos, care dorește să avem sănătate, bucurie și bunătațe (Biblia: Geneza 7:2; Exodul 20:15; Leviticul 11:1-47; Psalmii 106:3; Romani 12:1,2; 1 Corinteni 6:19,20; 10:31; 2 Corinteni 6:14-7:1; 10:5; Efeseni 5:1-21; Filipeni 2:4; 4:8; 1 Timotei 2:9,10; Tit 2:11,12; 1 Petru 3:1-4; 1 Ioan 2:6; 3 Ioan 2).

XXIII. Căsătoria și familia. Instituția căsătoriei a fost întemeiată de Dumnezeu în Eden și confirmată de Isus ca o unire pe viață între un bărbat și o femeie, într-o comuniune plină de iubire. Pentru creștin, legământul căsătoriei este încheiat atât cu Dumnezeu, cât și cu partenerul de viață și trebuie realizat numai între persoane care împărtășesc aceeași credință. Iubirea reciprocă, onoarea, respectul și responsabilitatea constituie structura acestei legături care trebuie să reflecte iubirea, sfințenia, apropierea și permanența relației dintre Hristos și Biserica Sa. Cu privire la divorț, Isus a spus că persoana care divorțează de tovarășul de viață, cu excepția cazului de curvie, și se recăsătorește cu altcineva comite adulter. Deși e posibil ca în unele familii relațiile să fie departe de ideal, un bărbat și o femeie care se dedică cu totul unul celuilalt, în Hristos, prin căsătorie pot ajunge la unitatea plină de iubire prin călăuzirea Duhului și îndrumarea Bisericii. Dumnezeu binecuvântează familia și urmărește ca membrii ei să se ajute unul pe altul spre o deplină maturitate. Un semn al mesajului Evangheliei din vremea sfârșitului este apelul la a ține familia cât mai unită. Părinții trebuie să își crească astfel copiii, încât aceștia să-L iubească și să-L asculte pe Domnul. Prin exemplul și prin cuvintele lor, ei trebuie să îi învețe că Hristos este un călăuzitor plin de dragoste, bunăvoință și grijă, care își dorește ca ei să devină membri ai trupului Său, familia lui Dumnezeu, care include deopotrivă persoane căsătorite și necăsătorite (Biblia:

Geneza 2:18-25; Exodul 20:12; Deuteronomul 6:5-9; Proverbele 22:6; Maleahi 4:5,6; Matei 5:31,32; 19:3-9,12; Marcu 10:11,12; Ioan 2:1-11; 1 Corinteni 7:7,10,11; 2 Corinteni 6:14; Efeseni 5:21-33; 6:1-4).

XXIV. Lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc. În Ceruri există un sanctuar — adevăratul tabernacul — ridicat nu de om, ci de Domnul. În el, Hristos slujește în favoarea noastră, punând la dispoziția credincioșilor beneficiile jertfei Sale ispășitoare, aduse o dată pentru toți, pe cruce. În momentul înălțării Sale, El Și-a preluat funcția de Mare Preot al nostru și Și-a început lucrarea de mijlocire, care a fost prezentată simbolic prin lucrarea marelui preot în Locul Sfânt al sanctuarului de pe Pământ. În anul 1844, la sfârșitul perioadei profetice de 2.300 de zile, El a intrat în cea de-a doua și ultima fază a slujirii Sale ispășitoare, care a fost prezentată simbolic prin lucrarea marelui preot în Locul Preasfânt al sanctuarului de pe Pământ. Aceasta este o lucrare a judecării de cercetare — o etapă a eliminării definitive a tuturor păcatelor — și a fost reprezentată simbolic prin curățarea sanctuarului evreiesc din vechime în Ziua Ispășirii. În acel serviciu simbolic, sanctuarul era curățat cu sângele animalelor jertfite, dar lucrurile cerești sunt purificate prin sacrificiul desăvârșit al sângelui lui Isus. Judecata de cercetare le descoperă ființelor cerești care dintre cei morți dorm în Hristos și, astfel, în El, sunt socotiți vrednici de a avea parte de prima înviere. Ea arată, de asemenea, care dintre cei vii sunt în Hristos prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus și, în El, prin urmare, sunt gata să fie strămutați în Împărăția Sa cea veșnică. Această judecată justifică dreptatea lui Dumnezeu în salvarea celor care cred în Isus. Ea declară că cei care l-au rămas loiali lui Dumnezeu vor primi Împărăția. Finalizarea acestei lucrări a lui Hristos va marca încheierea timpului de probă al omenirii, înaintea celei de-a Doua Veniri (Biblia: Leviticul 16; Numeri 14:34; Ezechiel 4:6; Daniel 7:9-27; 8:13,14; 9:24-27; Evrei 1:3; 2:16,17; 4:14-16; 8:1-5; 9:11-28; 10:19-22; Apocalipsa 8:3-5; 11:19; 14:6,7; 20:12; 14:12; 22:11,12).

XXV. A Doua Venire a lui Hristos. A Doua Venire a lui Hristos este fericita nădejde a Bisericii — marele apogeu al Evangheliei. Venirea Mântuitorului va fi reală, personală, vizibilă și mondială. Când El va reveni, morții neprihăniți vor fi înviați și, împreună cu neprihăniții cei vii, vor fi glorificați și luați la Cer, dar cei nelegiuți vor muri. Împlinirea aproape completă a profețiilor și situația actuală a lumii arată că venirea Domnului Hristos este aproape. Momentul exact al acestui eveniment n-a fost făcut cunoscut, de aceea suntem îndemnați să fim pregătiți în orice clipă (Biblia: Matei 24; Marcu 13; Luca 21; Ioan 14:1-3; Faptele Apostolilor 1:9-11; 1 Corinteni 15:51-54; 1 Tesaloniceni 4:13-18; 5:1-6; 2 Tesaloniceni 1:7-10; 2:8; 2 Timotei 3:1-5; Tit 2:13; Evrei 9:28; Apocalipsa 1:7; 14:14-20; 19:11-21).

XXVI. Moartea și învierea. Plata păcatului este moartea. Dar Dumnezeu, singurul care este nemuritor, le va da viață veșnică celor pe care îi va răscumpăra. Până în ziua aceea însă, moartea este o stare de inconștiență pentru toți oamenii. Când Hristos, care este viața noastră, va reveni, neprihăniții înviați și cei neprihăniți în viață vor fi glorificați și ridicați în văzduh ca să Îl întâmpine pe Domnul lor. A doua înviere, învierea celor nelegiuți, va avea loc după o mie de ani (Biblia: Iov 19:25-27; Psalmii 146:3,4; Eclesiastul 9:5,6,10; Isaia 25:8; Daniel 12:2,13; Ioan 5:28,29; 11:11-14; Romani 6:23; 16; 1 Corinteni 15:51-54; Coloseni 3:4; 1 Tesaloniceni 4:13-17; 1 Timotei 6:15; Apocalipsa 20:1-10).

XXVII. Mileniul și sfârșitul păcatului. Mileniul reprezintă domnia de o mie de ani a lui Hristos cu sfinții Săi în Ceruri, între prima și a doua înviere. În acest timp, morții cei nelegiuți vor fi judecați; Pământul va fi cu totul pustiu, fără ființe umane vii care să-l locuiască, fiind ocupat numai de Satana și de îngerii lui. La sfârșitul mileniului, Hristos, sfinții Săi și cetatea cea sfântă vor

coborî din Ceruri pe Pământ. Morții cei nelegiuți vor fi atunci înviați și, împreună cu Satana și cu îngerii lui, vor înconjura cetatea, dar va coborî foc de la Dumnezeu, care-i va arde și va curăța Pământul. Universul va fi astfel eliberat pentru totdeauna de păcat și de păcătoși (Biblia: Ieremia 4:23-26; Ezechiel 28:18,19; Maleahi 4:1; 1 Corinteni 6:2,3; Apocalipsa 20; 21:1-5).

XXVIII. Noul Pământ. Pe Noul Pământ, unde va domni neprihănirea, Dumnezeu le va oferi o casă eternă celor răscumpărați și un mediu perfect pentru a trăi veșnic, a iubi, a se bucura și a învăța în prezența Lui. Aici, Dumnezeu Însuși va locui cu poporul Său, iar moartea și suferința vor dispărea. Marea luptă va fi încheiată și nu va mai fi păcat. Toate lucrurile, cu sau fără viață, vor declara că Dumnezeu este dragoste, iar El va domni veșnic. Amin! (Biblia: Isaia 35; 65:17-25; Matei 5:5; 2 Petru 3:13; Apocalipsa 11:15; 21:1-7; 22:1-5)."

11. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea susține principiul separației Bisericii de stat, iar în raporturile sale cu statul român este autonomă și se conduce după Statutul propriu și după Statutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

(2) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România susține neutralitatea statului în relația cu cultele religioase.”

12. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Conform Sfintelor Scripturi, ordinea civilă este rânduită de Dumnezeu. Adventiștii de ziua a șaptea recunosc autoritatea statului în chestiunile civile și recomandă respectarea cerințelor lui, atât timp cât acestea nu interferează cu convingerile religioase și de conștiință ale adventiștilor de ziua a șaptea.

(2) În același timp, adventiștii de ziua a șaptea nu acceptă ca statul să se pronunțe în materie de credință religioasă și în aspecte legate de relația dintre ființa umană și Divinitate.

(3) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România respinge orice ingerință a statului în chestiuni ce țin de organizarea Bisericii, de forma liturgică și de alegerile interne ale Bisericii.

(4) Biserica este singura care, pe baza propriilor statute și regulamente, decide modul de gestionare a patrimoniului său.”

13. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Conform poruncii a patra a Decalogului, credincioșii adventiști de ziua a șaptea respectă sâmbăta ca fiind Sabatul biblic, începând de vineri de la apusul soarelui până sâmbătă la apusul soarelui, ca zi de repaus și sărbătoare religioasă rânduită de Dumnezeu pentru închinare, cultivare spirituală și servicii de cult, și nu desfășoară în această zi nicio lucrare în scopuri materiale sau de interes vremelnic, nici atunci când este vorba despre activități profesionale, educație sau servicii militare.”

14. La articolul 12, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Din acest motiv, credincioșii adventiști de ziua a șaptea pretind ca nicio persoană sau entitate să nu le impună o alimentație sau un stil de viață contrar preceptelor credinței lor.”

15. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — Adventiștii, în calitate de cetățeni loiali, doresc să își slujească țara atât cât le permite conștiința, dorind să fie implicați în salvarea de vieți, și nu în distrugerea lor. Deoarece porunca a șasea din Decalog interziceuciderea omului, adventiștii de ziua a șaptea se situează pe poziția de necombatanță în cadrul serviciului militar sau în caz de conflict militar.”

16. După articolul 13 se introduc două noi articole, articolele 131 și 132, cu următorul cuprins:

„Art. 131. — Conform Bibliei, adventiștii de ziua a șaptea cred că familia se întemeiază pe legământul căsătoriei liber consimțite, pe egalitatea soților și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.

Căsătoria este înțeleasă ca o relație publică, cu responsabilități legale, monogamă și heterosexuală — între un bărbat și o femeie. În sensul prezentului statut, termenii «bărbat» și «femeie» sunt înțeleși prin raportare la sexul biologic al individului, ca realitate obiectivă constatată la naștere.

Art. 132. — Adventiștii de ziua a șaptea nu recunosc și nu oficiază căsătoria între alte persoane decât un bărbat și o femeie.”

17. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — Calitatea de membru al Bisericii poate fi dobândită de orice persoană care aderă de bunăvoie și din convingere la valorile, principiile și standardele biblice reflectate în mărturisirea de credință și în normele Bisericii, care trăiește în armonie cu aceste principii și care primește botezul biblic neotestamentar la vârsta la care are capacitatea de înțelegere.”

18. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Fiecare membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România poate să aparțină doar acesteia și unei singure biserici locale. Membrii se pot transfera într-o altă biserică locală din România sau din afara ei, în conformitate cu normele Bisericii.”

19. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — Copiii nebotezați ai credincioșilor adventiști și persoanele care împărtășesc principiile Bisericii, dar nu au calitatea de membri, fac parte din corpul credincioșilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și au calitatea de aparținători.”

20. După articolul 17 se introduce un nou articol, articolul 171, cu următorul cuprins:

„Art. 171. — Aparținătorii au aceleași drepturi și îndatoriri ca membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, cu excepțiile prevăzute de *Manualul Bisericii*; aceste excepții includ, dar fără a se limita la, dreptul de a alege și a fi aleși în diferite slujbe sau în comitetele de conducere ale Bisericii sau de a fi aleși ca delegați pentru a reprezenta biserica locală la adunările generale ale unui nivel superior din structura Bisericii.”

21. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Părinții, tutorii legali sau asistenții maternali au dreptul exclusiv de a opta pentru educația religioasă și sexuală a copiilor minori, atât în familie, cât și în instituțiile de învățământ, conform propriilor convingeri.”

22. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — Membrii Bisericii au datoria să trăiască în armonie cu principiile de credință și de organizare ale Bisericii și să contribuie la susținerea ei prin slujire, comportament exemplar și mijloace materiale, în acord cu standardele biblice. Membrii Bisericii sunt chemați:

a) să se închine lui Dumnezeu în particular și în public, individual și colectiv;

b) să cultive relații strânse cu ceilalți credincioși prin studierea Bibliei în Biserică și în afara ei;

c) să promoveze răspândirea Bibliei, revelația lui Dumnezeu, prin vestirea Evangheliei și a făgăduinței celei de-a Doua Veniri a lui Isus Hristos, prin predicare în public și în particular, prin literatură, prin mijloace de comunicare în masă și prin mărturie personală;

d) să proclame principiile morale ale Legii lui Dumnezeu, standardul cel mai înalt privind modul de viață și relațiile umane;

e) să promoveze educația creștină și un stil de viață sănătos;

f) să promoveze programe sociale pentru alinarea suferințelor și a durerilor omenești, prin practicarea dragostei creștine, prin organizarea de servicii și instituții umanitare și de binefacere, prin cursuri de educație sanitară, de combatere a folosirii drogurilor, de consiliere familială etc. și prin acordarea de asistență în orfeline, aziluri, unități de învățământ, spitale, unități militare, penitenciare și altele;

g) să desfășoare acțiuni culturale menite să păstreze și să transmită valorile creștine în cadrul Bisericii și în societate.”

23. La articolul 20, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Deciziile organelor de disciplină ecleziastică sunt definitive și nu pot fi atacate la instanțele judecătorești civile de drept comun.”

24. După articolul 21 se introduc două noi articole, articolele 21¹ și 21², cu următorul cuprins:

„Art. 21¹. — (1) Biserica locală, conferințele și Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România au obligația de a ține evidența membrilor și a aparținătorilor cultului.

(2) Evidența membrilor se ține într-un registru fizic sau electronic întocmit la nivelul bisericii locale prin grija pastorului, a conducătorului comunității și a membrilor comitetului comunității și se centralizează la nivelul Conferinței și al Uniunii Adventiste.

Art. 21². — (1) Fără a aduce atingere dreptului Uniunii Europene sau dreptului național în materia protecției datelor cu caracter personal și cu respectarea prevederilor privind siguranța prelucrării datelor cu caracter personal, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România, parte a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial, prelucrează datele cu caracter personal ale salariaților, ale membrilor, ale aparținătorilor și ale simpatizanților cultului după cum urmează:

a) numele și prenumele, sexul, data nașterii, data botezului, data căsătoriei, data decesului, numele și prenumele părinților, ale copiilor și ale soților sunt date pe care Biserica le prelucrează în scopul păstrării evidenței membrilor. Persoanele vizate au dreptul la rectificarea datelor, la portarea sau restricționarea accesului la aceste date până când o instanță competentă se pronunță în acest sens. Persoanele vizate nu au dreptul la ștergerea acestor date. Durata prelucrării acestor date este nelimitată;

b) adresa, numărul de telefon și adresa de poștă electronică sunt date pe care Biserica le prelucrează în scopul realizării misiunii de comunicare și păstorie a membrilor, a salariaților, a aparținătorilor și a simpatizanților Bisericii. După pierderea calității de membru sau aparținător, persoanele vizate au dreptul să solicite ștergerea, rectificarea, portarea sau restricționarea accesului la aceste date. Durata prelucrării acestor date este pe întreaga perioadă de apartenență a persoanei vizate la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România;

c) religia anterioară, studiile, ocupația, naționalitatea, starea civilă, precum și date referitoare la comportamentul financiar și social-religios sunt date personale pe care Biserica le prelucrează atât în scopul realizării misiunii de evanghelizare, cât și în scopul misiunii de păstorie a membrilor, a salariaților, a aparținătorilor și a simpatizanților Bisericii. Persoanele vizate au dreptul să solicite ștergerea, rectificarea, portarea sau restricționarea accesului la aceste date. Durata prelucrării acestor date este pe întreaga perioadă de apartenență a persoanei vizate la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România.

(2) În interesul ei legitim, Biserica va putea prelucra și în scopuri statistice datele personale privind genul, vârsta, religia anterioară, ocupația, studiile, naționalitatea, starea civilă, comportamentul financiar sau social al salariaților, al membrilor, al aparținătorilor și al simpatizanților Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

(3) Datele cu caracter personal ale persoanelor vizate pot fi stocate în statele membre ale Uniunii Europene.

(4) Prin cererea de transfer formulată către o biserică locală din alt stat membru sau dintr-o țară din afara Uniunii Europene, un membru al Bisericii consimte la transferul datelor sale cu caracter personal sau ale aparținătorilor către biserica locală de destinație sau către conferința de care biserica locală de destinație aparține.

(5) Cu respectarea normelor privind siguranța datelor cu caracter personal prelucrate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România, următoarele categorii de persoane au dreptul de acces la datele cu caracter personal: pastorii, personalul administrativ cu competențe în prelucrarea datelor, personalul administrativ cu competențe în gestionarea sistemelor IT, personalul din departamentul juridic și terțe persoane împuternicite de Biserică.

(6) Persoanele vizate ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România pot adresa solicitările lor referitoare la datele cu caracter personal proprii, adresându-se în scris Conferinței, Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România sau la adresa de poștă electronică gdp@adventist.ro. În toate comunicările, persoana vizată trebuie să precizeze numele, prenumele, data nașterii, adresa la care dorește să fie contactată și problema pe care o semnalează. În situația în care există dubii asupra identității persoanei vizate, Biserica va solicita informații suplimentare pentru identificare.

(7) Persoana vizată poate face plângere împotriva acțiunii sau inacțiunii Bisericii referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal la autoritatea de supraveghere independentă cu competență ecleziastică și numai dacă această autoritate nu este instituită sau a fost dizolvată se poate adresa unei alte autorități independente de supraveghere specifice asociațiilor sau fundațiilor sau, în ultim caz, Autorității Naționale pentru Supravegherea Prelucrării Datelor cu Caracter Personal din România.

(8) Prezentele prevederi referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal se completează cu prevederile Politicii generale de prelucrare a datelor cu caracter personal în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România.”

25. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România cuprinde trei niveluri organizatorice: biserica locală, conferința și uniunea de conferințe.”

26. La articolul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Bisericile locale de pe un anumit teritoriu formează o conferință. Toate conferințele de pe întregul teritoriu al României formează Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, având statutul de membre ale acesteia.”

27. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — (1) Conferințele și Uniunea Adventistă sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică. Conferințele se organizează sau se reorganizează pe baza regulamentelor în vigoare ale Bisericii, ținând cont de nevoile acesteia în vederea realizării misiunii încredințate.

(2) La data adoptării prezentului statut, în cadrul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România funcționează următoarele unități regionale de conducere a Bisericii:

a) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Banat, respectiv Biserica Adventistă — Conferința Banat, cu sediul în municipiul Arad, str. Ștefan cel Mare nr. 3, județul Arad, având jurisdicție în județele Arad, Bihor, Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș;

b) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Moldova, respectiv Biserica Adventistă — Conferința Moldova, cu sediul în municipiul Bacău, str. Oituz nr. 53, județul Bacău, având jurisdicție în județele Bacău, Botoșani, Galați, Iași, Neamț, Suceava, Vaslui și Vrancea;

c) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Muntenia, respectiv Biserica Adventistă — Conferința Muntenia, cu sediul în municipiul București, str. Negustori nr. 15, sectorul 2, având jurisdicție în municipiul București și în județele Brăila, Buzău, Călărași, Constanța, Dâmbovița, Giurgiu, Ialomița, Ilfov, Prahova și Tulcea;

d) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Oltenia, respectiv Biserica Adventistă — Conferința Oltenia, cu sediul în municipiul Craiova, str. Mitropolit Firmilian nr. 18, județul Dolj, având jurisdicție în județele Argeș, Dolj, Gorj, Mehedinți, Olt, Teleorman și Vâlcea;

e) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Transilvania de Nord, respectiv Biserica Adventistă — Conferința Transilvania de Nord, cu sediul în municipiul Cluj-Napoca, Str. Borhanciului nr. 44, județul Cluj, având jurisdicție în județele Alba, Bistrița-Năsăud, Cluj, Maramureș, Sălaj și Satu Mare;

f) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea — Conferința Transilvania de Sud, respectiv Biserica Adventistă — Conferința Transilvania de Sud, cu sediul în municipiul Târgu Mureș, str. Predeal nr. 120, județul Mureș, având jurisdicție în județele Brașov, Covasna, Harghita, Mureș și Sibiu.

(3) În situația în care mai multe conferințe ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România au jurisdicție asupra unor biserici locale, grupe sau câmpuri misionare din același județ, conferințele vor emite o adresă comună prin care vor preciza jurisdicția fiecărei conferințe și dreptul de proprietate asupra patrimoniului.”

28. Articolul 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — (1) Bisericile locale nou-constituite pe teritoriul unei conferințe sunt primite ca membre în rândul celorlalte biserici ale conferinței respective de către Adunarea generală a acesteia, aflată în sesiune.

(2) Conferințele nou-constituite pe teritoriul Uniunii Adventiste sunt primite în Uniunea Adventistă de către Adunarea generală a acesteia, aflată în sesiune.”

29. La articolul 26, alineatele (1)—(3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 26. — (1) În cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România pot funcționa: edituri, tipografii, instituții de învățământ de diferite niveluri și profiluri, instituții medicale sau asimilate, posturi de radio și televiziune, case de pensii și ajutoare, centre de tineret, cămine de bătrâni, orfeline, alte instituții de caritate și de interes social, asociații, fundații și societăți comerciale sau alte forme de organizare, cu sau fără personalitate juridică.

(2) Instituțiile Bisericii pot funcționa pe baza statutului propriu. Aceste instituții pot funcționa cu sau fără personalitate juridică.

(3) Reprezentanții instituțiilor prevăzute la alin. (1), la aprecierea Adunării generale, pot fi aleși în comitetele executive ale conferințelor sau în Comitetul Uniunii Adventiste, în funcție de organizația față de care sunt subordonate.”

30. După articolul 26 se introduce un nou articol, articolul 26¹, cu următorul cuprins:

„Art. 26¹. — (1) Asociațiile și fundațiile înființate de terți se pot constitui în organizații afiliate sau susținătoare ale Bisericii, în conformitate cu Statutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

(2) Adunările generale ale instituțiilor afiliate și alegerile consiliilor directoare sau de administrație vor avea loc în

conformitate cu articolele și regulamentele Bisericii și în armonie cu legile naționale aplicabile. Asocierea Bisericii în societăți comerciale implică acordul Comitetului EUD.”

31. Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Casa de Pensii și Ajutoare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, denumită și *Casa de Pensii*, este persoană juridică de drept privat și utilitate publică, parte a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

(2) Casa de Pensii din orașul Voluntari, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38—38A, județul Ilfov, înființată în baza Decretului nr. 718/1956 pentru înființarea caselor de pensii și ajutoare în cadrul cultelor din Republica Populară Română, funcționează după statutul propriu, stabilit de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste. După adoptare, Statutul Casei de Pensii se publică în *Curierul adventist*.

(3) Casa de Pensii se supune controlului financiar periodic al sistemului de audit al EUD și al organelor de cenzorat de la nivelul Uniunii Adventiste.”

32. După articolul 27 se introduc patru noi articole, articolele 27¹—27⁴, cu următorul cuprins:

„Art. 27¹. — (1) Universitatea Adventus din Cernica, înființată pe baza Legii nr. 227/2017 privind înființarea Universității Adventus din Cernica, instituție de drept privat și utilitate publică, este instituție a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, în conformitate cu normele statutare ale Bisericii Adventiste mondiale, și face parte din sistemul educațional adventist de ziua a șaptea, parte a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

(2) Universitatea Adventus din Cernica se supune controlului spiritual-doctrinar al Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, în conformitate cu Statutul și regulamentele Bisericii Adventiste la nivel mondial, rectorul Universității fiind membru al Bisericii pentru care Comitetul executiv al Uniunii Adventiste și-a dat acordul scris.

(3) Universitatea Adventus din Cernica se supune controlului financiar periodic al sistemului de audit al EUD și al organelor de cenzorat de la nivelul Uniunii Adventiste.

Art. 27². — (1) Asociația Centrul Media Adventist, denumită în continuare *CMA*, este persoană juridică de drept privat, parte a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, în conformitate cu normele statutare ale Bisericii Adventiste mondiale, și face parte din Adventist World Radio și Hope Channel, rețele de radio și televiziune ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial, împărțind valori comune.

(2) *CMA* din orașul Voluntari, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38—38A, județul Ilfov, entitate juridică înființată în baza prevederilor Codului civil și ale Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare (*OG nr. 26/2000*), având Certificatul de înscriere a persoanei juridice fără scop patrimonial nr. 69/94/2012, eliberat de Judecătoria Buftea, și codul de identificare fiscală 29930109, este constituită prin asocierea celor șapte persoane juridice ale Bisericii — Uniunea Adventistă și cele șase conferințe.

(3) *CMA* funcționează după statutul propriu, stabilit de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste. După adoptare, Statutul Asociației Centrul Media Adventist se publică în *Curierul adventist*.

(4) *CMA* se supune controlului spiritual-doctrinar al Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, în conformitate cu Statutul și regulamentele Bisericii Adventiste la nivel mondial.

(5) *CMA* se supune controlului financiar periodic al sistemului de audit al EUD și al organelor de cenzorat de la nivelul Uniunii Adventiste.

Art. 27³. — (1) Asociația «Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor — ADRA România», denumită în continuare ADRA, este persoană juridică de drept privat, parte a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, în conformitate cu normele statutare ale Bisericii Adventiste mondiale, și face parte din rețeaua internațională Adventist Development and Relief Agency (ADRA).

(2) Asociația «Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor — ADRA România» din București, str. Pache Protopopescu nr. 85, sectorul 2, entitate juridică înființată în baza prevederilor Codului civil și ale OG nr. 26/2000, având Certificatul de înscriere a persoanei juridice fără scop patrimonial nr. 92/12.11.2001, eliberat de Judecătoria Sectorului 2, București, și codul de identificare fiscală 14355291, este constituită prin asocierea a 4 persoane fizice, reprezentanți legali sau convenționali ai Bisericii.

(3) ADRA funcționează după statutul propriu, stabilit de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste. După adoptare, Statutul ADRA România se publică în *Curierul adventist*.

(4) ADRA se supune controlului spiritual-doctrinar al Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, în conformitate cu Statutul și regulamentele Bisericii Adventiste la nivel mondial.

(5) ADRA se supune controlului financiar periodic al sistemului de audit al EUD și al organelor de cenzorat de la nivelul Uniunii Adventiste.

Art. 27⁴. — (1) Editura Viață și Sănătate este persoană juridică de drept privat, parte a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, în conformitate cu normele statutare ale Bisericii Adventiste mondiale.

(2) Editura Viață și Sănătate din orașul Pantelimon, str. Cernica nr. 101, județul Ilfov, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului Ilfov cu numărul J23/3442/2012 și cod de identificare fiscală 6710635, societate comercială înființată în baza Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, are asociat unic Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

(3) Editura Viață și Sănătate funcționează după statutul propriu, stabilit de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste. După adoptare, Statutul Editurii Viață și Sănătate se publică în *Curierul adventist*.

(4) Editura Viață și Sănătate se supune controlului spiritual-doctrinar al Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, în conformitate cu Statutul și regulamentele Bisericii Adventiste la nivel mondial.

(5) Editura Viață și Sănătate se supune controlului financiar periodic al sistemului de audit al EUD și al organelor de cenzorat de la nivelul Uniunii Adventiste.”

33. **Articolul 28 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 28. — Biserica locală sau comunitatea locală este o organizație formată dintr-un număr suficient de credincioși, care se pot susține spiritual și financiar, înființată de membri ai Bisericii, cu aprobarea comitetului executiv al conferinței pe al cărei teritoriu se află.”

34. **Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 29. — Biserica locală nu are personalitate juridică, fiind parte integrantă a Conferinței. Ea funcționează pe baza unei autorizații eliberate de Uniunea Adventistă, valabilă în fața oricărei autorități. Biserica locală se poate angaja în proiecte sau în parteneriate și cooperări numai în baza unei autorizări din partea Conferinței.”

35. **Articolul 30 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 30. — Dintr-o biserică locală pot face parte și grupe de credincioși din localitățile învecinate sau credincioși izolați. Grupele funcționează pe baza unei autorizații eliberate de

Uniunea Adventistă și sunt subunități ale bisericii locale de care aparțin. În cadrul grupelor se pot organiza toate activitățile din biserică locală. În relația cu statul sau cu terții, grupele se bucură de aceleași drepturi și îndatoriri ca biserică locală.”

36. **Articolul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 31. — Bisericele locale sau grupele desfășoară activități religioase atât în ziua de Sabat (sâmbăta), cât și în celelalte zile ale săptămânii, în lăcașul de cult, dar și în spații publice, în case particulare și în aer liber, cum ar fi: predicarea și învățarea Sfințelor Scripturi, servicii de cult, activități de instruire și vestire a Evangheliei, botezuri, cununii religioase, înmormântări și orice alte activități compatibile cu doctrina și misiunea Bisericii.”

37. **După articolul 31 se introduce un nou articol, articolul 31¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 31¹. — Lăcașurile de cult ale bisericilor locale și ale grupelor, inclusiv capelele de pe lângă instituțiile de învățământ, medicale, sociale sau alte instituții ale Bisericii, sunt autorizate de Uniunea Adventistă. Autorizația de funcționare emisă pentru biserică locală sau pentru grupă, prin menționarea adresei la care își desfășoară serviciile religioase, este și autorizație de lăcaș de cult.”

38. **Articolul 33 va avea următorul cuprins:**

„Art. 33. — (1) Forul de conducere al bisericii locale este comitetul acesteia și este format din unu sau mai mulți prezbiteri, prim-diacon, secretar, casier și un număr de slujbași hotărât de Adunarea generală, în funcție de mărimea bisericii. Comitetul și adunarea generală a bisericii locale sunt conduse de pastorul delegat de Conferință, iar în lipsa acestuia, de prezbiter, cu acordul pastorului sau al Conferinței.

(2) Preocuparea primordială a comitetului bisericii locale trebuie să fie un plan activ de ucenicie, care include atât hrănirea spirituală a bisericii, cât și lucrarea de planuire și stimulare a evanghelizării în toate fazele ei. Responsabilitățile comitetului bisericii includ: un plan activ de ucenicie, evanghelizarea în toate fazele ei, hrănirea spirituală și îndrumarea membrilor, păstrarea purității doctrinei, promovarea standardelor creștine, supravegherea finanțelor bisericii, protejarea bunurilor bisericii și grija față de ele și coordonarea departamentelor bisericii.

(3) Comitetul bisericii locale analizează și recomandă adunării generale a bisericii locale modificările în privința calității de membru.”

39. **Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 34. — (1) Alegerea comitetului bisericii locale și a slujbașilor ei se face, de regulă, din 2 în 2 ani, dintre membrii bisericii respective, de către Adunarea generală a acesteia, conform prevederilor și normelor interne ale Bisericii.

(2) Delegații pentru Adunarea generală a Conferinței pot fi aleși odată cu slujbașii bisericii locale sau la o adunare administrativă special convocată în scopul acesta.”

40. **Articolul 35 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 35. — Dizolvarea sau excluderea unei biserici locale sau a unei grupe se face în conformitate cu normele Bisericii, atunci când aceasta rămâne cu un număr atât de mic de credincioși încât funcționarea devine imposibilă sau când persistă în apostazie.”

41. **Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 36. — Activitățile din biserică locală se desfășoară pe departamente, conform prevederilor normelor Bisericii. Între acestea sunt: Administrarea Creștină a Vieții, Copii, Comunicare, Diaconie, Educație, Misiunea Femeii, Oportunități de Slujire Adventiste, Publicații, Relații Oficiale și Libertate

Religioasă, Sănătate, Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Spiritul Profetic, Tineret, Viața de Familie și altele.”

42. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — Slujbașii bisericii locale slujesc în mod voluntar și își exercită atribuțiile în teritoriul bisericii locale care i-a ales. Fără un mandat expres din partea Conferinței, slujbașii bisericii nu reprezintă legal biserica sau grupa locală.”

43. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — (1) Conferința este o organizație a Bisericii, persoană juridică de drept privat și utilitate publică, având rol spiritual, administrativ și de reprezentare. Ea este alcătuită din totalitatea bisericilor locale de pe un anumit teritoriu, având drept de jurisdicție asupra acestora.

(2) Conferințele de pe teritoriul României aparțin Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și au aceleași scopuri, principii și reguli de organizare ca aceasta.”

44. La articolul 39, alineatele (1), (2), (3), (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 39. — (1) Adunarea generală a Conferinței este forul deliberativ și se compune din delegații de drept, delegații aleși și delegați extraordinari. Cvorumul pentru o adunare generală legal constituită este de jumătate plus unu din numărul delegaților.

(2) Delegații de drept sunt:

a) toți membrii Comitetului executiv al Conferinței;
b) membrii Comitetului executiv al Uniunii Adventiste prezenți în Adunarea generală a Conferinței;

c) membrii prezenți ai Comitetului EUD;

d) membrii prezenți ai Comitetului Conferinței generale;

e) toți angajații pe durată nedeterminată ai Conferinței în funcții pastorale (pastori și pastori asistenți).

(3) Delegații aleși sunt: câte un delegat ales pentru fiecare biserică locală cu un număr mai mic de 150 de membri și câte un delegat pentru fiecare 150 de membri sau fracțiune de 150 de membri pentru bisericile locale cu un număr mai mare de 150 de membri. Membrii laici delegați trebuie să fie membri ai unei biserici locale, femei și bărbați.

(5) La Adunarea generală a Conferinței pot participa cu drept

de vot — în calitate de delegați extraordinari — și reprezentanții ai instituțiilor Conferinței, pastori pensionari prezenți în Adunare care îndeplinesc în mod curent activități pastorale și alți invitați de la alte Conferințe propuși de Comitetul executiv al Conferinței și aprobați de Adunarea generală, dar nu mai mult de 10% din numărul delegaților aleși.”

45. La articolul 39, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Delegații care nu sunt aleși pentru un nou mandat la o adunare generală electivă nu își pierd statutul de delegat la actuala sesiune a Adunării generale electivă.”

46. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 40. — (1) Sesiunile Adunării generale a Conferinței pot fi ordinare și extraordinare. Adunarea generală ordinară a Conferinței se convoacă din 4 în 4 ani de către Comitetul executiv al acesteia. Data și locul stabilite pentru sesiune se anunță în publicația oficială a Bisericii cu cel puțin 2 luni înainte de începerea sesiunii.

(2) Adunările generale extraordinare se convoacă de către Comitetul executiv al Conferinței în următoarele cazuri:

a) din inițiativa Comitetului executiv al Conferinței;

b) prin votul majorității delegaților aflați în sesiune;

c) la cererea unui procent de 40% din numărul bisericilor, exprimat prin comitetele lor;

d) la cererea Comitetului Uniunii Adventiste, al EUD sau al Conferinței generale.

(3) Data și locul stabilite pentru sesiunea extraordinară se anunță pe canalele oficiale ale Bisericii cu cel puțin 30 de zile calendaristice înainte.

(4) În cazuri excepționale, Adunarea generală a Conferinței poate fi convocată mai devreme sau mai târziu față de termenul de 4 ani, comunicarea privind data și locul stabilite făcându-se pe căile cele mai eficiente. În anunțul dat spre publicare este inclusă și agenda Adunării generale.

(5) În cazuri excepționale, într-o ședință ordinară sau extraordinară, Comitetul executiv al Conferinței, al Uniunii Adventiste, al EUD sau al Conferinței generale poate amâna sau devansa data sesiunii Adunării generale cu o perioadă de maximum 1 an.”

47. Articolul 41 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41. — (1) Adunarea generală a Conferinței are autoritatea:

a) să aleagă administratorii Conferinței, directorii departamentelor și membrii Comitetului executiv al Conferinței, precum și alți slujbași care nu fac parte din acest comitet;

b) să acrediteze personalul Conferinței;

c) să ratifice înființarea și dizolvarea de biserici locale;

d) să hotărască asupra tuturor chestiunilor legate de bunul mers al Conferinței;

e) să adopte direcțiile strategice ale Conferinței;

f) să dispună asupra patrimoniului Conferinței.

(2) Adunarea generală poate transfera Comitetului executiv al Conferinței responsabilitatea numirii unor directori de departamente, directori asociați și administratori asociați.

(3) Modul de desfășurare a Adunării generale se stabilește prin instrucțiuni emise de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste.”

48. Articolul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 42. — Toți delegații cu drept de vot la o sesiune a Adunării generale a Conferinței trebuie să fie membri cu o bună reputație și care nu se află sub disciplina Bisericii.”

49. Articolul 43 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 43. — (1) Participanții vor fi prezenți la data și locul menționate în convocare, direct sau prin teleconferință, pentru a putea alege sau a fi aleși. Fiecare delegat de drept sau ales are dreptul la un singur vot. Votul este direct. Pentru probleme care implică confidențialitate deplină, situații invocate de președintele de ședință sau de membrii Adunării generale, votul poate fi secret.

(2) Cu aprobarea Comitetului executiv al Conferinței, delegații pot participa la sesiunile Adunării generale de la distanță, prin teleconferință, cu condiția ca toți participanții să se poată auzi în același timp. Secretarul Comitetului executiv al Conferinței va menționa în procesul-verbal al Adunării generale numele delegaților care au participat de la distanță la lucrările Adunării generale, votul lor fiind valabil exprimat ca și când ar fi fost prezenți fizic la ședința Adunării generale.”

50. Articolul 44 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 44. — (1) Forul de conducere al Conferinței, între sesiuni, este Comitetul executiv. Numărul membrilor acestuia nu poate depăși 25 de persoane. Președintele, secretarul și

trezorerul Conferinței sunt membri de drept ai Comitetului executiv. Funcțiile de secretar și trezorer pot fi deținute de aceeași persoană. Ceilalți membri ai Comitetului executiv sunt aleși dintre directorii de departamente, pastori și pastorii asistenți, directorii de instituții și membrii laici.

(2) Administratorii Uniunii Adventiste, ai EUD și ai Conferinței generale sunt membri de drept ai Comitetului executiv al Conferinței. Numărul lor se adaugă celor menționați mai sus, dar numărul celor care au drept de vot nu va depăși 10% din numărul total al membrilor prezenți ai comitetului.”

51. După articolul 44 se introduce un nou articol, articolul 44¹, cu următorul conținut:

„Art. 44¹. — (1) Administratorii conferințelor sunt președintele, secretarul executiv și trezorerul Conferinței.

(2) Este de datoria acestor trei administratori, în consultare unii cu alții, să continue activitatea în conformitate cu planurile, politicile și programele votate de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste și al EUD. Aceste planuri, politici și programe trebuie să fie în armonie cu principiile și acțiunile fundamentale adoptate și aprobate de Conferința generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în sesiunile sale cincinale.”

52. Articolul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 45. — (1) Președintele Conferinței, care trebuie să fie pastor hirotonit, cu experiență, este primul administrator și se raportează la Comitetul executiv al Conferinței în consultare cu secretarul și trezorerul.

(2) Președintele Conferinței acționează ca președinte al Adunării generale a Conferinței și al Comitetului executiv al Conferinței și va sluji în interesul general al Conferinței, după cum hotărăsc Adunarea generală și Comitetul executiv.

(3) Președintele Conferinței reprezintă organizația în cadrul Bisericii și în relațiile cu instituțiile statului sau cu alte persoane fizice și juridice.

(4) În activitatea sa de conducere, președintele Conferinței aderă la reglementările Uniunii Adventiste, ale EUD și ale Conferinței generale, lucrând în armonie cu Comitetul Uniunii Adventiste și în strânsă consultare cu administratorii Uniunii Adventiste.

(5) Președintele Conferinței este membru de drept al Comitetului executiv al Uniunii Adventiste.”

53. Articolul 46 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 46. — (1) Secretarul executiv al Conferinței, asociat cu președintele, în calitate de administrator, slujește sub conducerea Comitetului executiv al Conferinței și acționează ca vicepreședinte al Comitetului executiv al Conferinței.

(2) Secretarul se raportează la Comitetul executiv al Conferinței după consultarea cu președintele.

(3) Este de datoria secretarului să păstreze procesele-verbale ale adunărilor generale și ale ședințelor Comitetului executiv al Conferinței; el le pune la dispoziție copii ale acestor procese-verbale tuturor membrilor Comitetului executiv al Conferinței și administratorilor Uniunii Adventiste. De asemenea, secretarul pune la dispoziție informațiile cerute de președinte sau de Comitetul executiv al Conferinței și îndeplinește orice alte îndatoriri care aparțin slujbei sale.”

54. Articolul 47 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 47. — (1) Trezorerul Conferinței, asociat cu președintele, în calitate de administrator, slujește sub conducerea Comitetului executiv al Conferinței.

(2) Trezorerul se va raporta la Comitetul executiv al Conferinței după consultare cu președintele.

(3) Trezorerul este răspunzător de asigurarea conducerii financiare în cadrul organizației, ceea ce va include, dar nu se va limita la, primirea, păstrarea și cheltuirea de fonduri în

armonie cu hotărârile Comitetului executiv al Conferinței, și de trimiterea fondurilor curente către Uniunea Adventistă/divizie/Conferința generală, în armonie cu regulamentele EUD; va asigura totodată informații de natură financiară președintelui și Comitetului executiv al Conferinței. De asemenea, trezorerul pune la dispoziția administratorilor Uniunii Adventiste copii ale documentelor financiare.”

55. Articolul 48 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 48. — (1) Directorii de departamente ai Conferinței vor lucra sub îndrumarea Comitetului executiv al Conferinței și a președintelui, având rol consultativ pentru domeniul lor de activitate.

(2) Comitetul executiv al Conferinței propune spre validare Adunării generale electiv departamentele Conferinței, ai căror directori angajați cu normă întreagă vor face parte din Comitetul administrativ al Conferinței.”

56. Articolul 49 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 49. — Comitetul executiv al Conferinței este forul de conducere între sesiunile Adunării generale și are deplină autoritate să acționeze în numele acesteia, având următoarele atribuții:

a) elaborează strategia Conferinței, pe baza liniilor directoare stabilite de Adunarea generală, și promovează planurile Uniunii Adventiste;

b) răspunde de bunul mers al vieții religioase și morale în cuprinsul Conferinței;

c) veghează la păstrarea unității de doctrină, de organizație și de practică religioasă;

d) hotărăște asupra administrării bunurilor și a valorilor Conferinței, având drept de dispoziție asupra patrimoniului Conferinței;

e) completează locurile vacante produse în timpul mandatului său. În cazul în care trebuie ales un nou președinte, Comitetul executiv al Conferinței va fi condus de președintele Uniunii Adventiste sau de delegatul acestuia;

f) hotărăște asupra definitivărilor, a concedierilor și a demisiilor privitoare la angajații Conferinței;

g) în intervalul dintre sesiuni, acreditează personalul și retrage acreditarea persoanelor incompatibile. Retragerea acreditării unei persoane din Comitetul executiv al Conferinței se poate face numai cu aprobarea a două treimi din numărul membrilor săi;

h) aprobă bugetul Conferinței și veghează la executarea lui; aprobă bilanțul contabil;

i) face propuneri Uniunii Adventiste pentru hirotonirea pastorilor sau pentru retragerea calității de pastor;

j) hotărăște asupra mutării pastorilor în cuprinsul Conferinței;

k) stabilește sfera de activitate a personalului pastoral și administrativ;

l) stabilește atribuțiile directorilor de departamente;

m) exercită dreptul de disciplină asupra tuturor angajaților Conferinței, judecând în primă instanță abaterile săvârșite;

n) acceptă daruri, donații, succesiuni, moșteniri, subvenții, legate și altele;

o) susține și apără interesele de orice natură ale Conferinței;

p) hotărăște înființarea de instituții subordonate Conferinței;

q) avizează cererile de rebotezare pentru persoanele căsătorite/recăsătorite fără să fi avut acest drept biblic;

r) hotărăște mutarea sediului;

s) numește delegații pentru Adunarea generală a Uniunii Adventiste;

ș) convoacă Adunarea generală a Conferinței;

t) aprobă înființarea bisericilor locale și a grupelor;

ț) hotărăște destinația caselor de rugăciune, a caselor parohiale și a celorlalte imobile;

u) soluționează plângerile;

v) hotărăște asupra sponsorizărilor, a donațiilor, a ajutoarelor și a creditelor acordate de Biserică instituțiilor subordonate, instituțiilor afiliate sau susținătoare, în conformitate cu statutul acestora prevăzut de Statutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial, precum și asupra fondurilor pe care Biserica le alocă unor proiecte sociale, umanitare sau medicale, culturale sau educaționale, desfășurate de instituții care nu au legătură cu Biserica;

w) poate delega din atribuțiile sale Comitetului administrativ al Conferinței. Hotărârile Comitetului administrativ al Conferinței luate în acest context se supun ratificării Comitetului executiv în prima ședință a acestuia.”

57. După articolul 49 se introduc două noi articole, articolele 491 și 492, cu următorul cuprins:

„Art. 491. — (1) Membrii Comitetului executiv al Conferinței pot participa la ședințe prin intermediul unei teleconferințe, cu condiția ca persoanele participante să se poată auzi în același timp, participarea prin astfel de mijloace constituind prezența personală la o asemenea întâlnire. Secretarul de ședință va consemna în procesul-verbal membrii care au participat la întâlnire de la distanță.

(2) Convocarea cu privire la ora, locul, ordinea de zi și orice alte informații, în conformitate cu prezentul statut, le vor fi furnizate tuturor membrilor într-un mod rezonabil, cu cel puțin 48 de ore înainte de ședință, dacă ședința urmează să aibă loc la distanță, prin mijloace electronice, sau cu cel puțin 96 de ore înainte, dacă ședința urmează să aibă loc fizic.

(3) Ședințele Comitetului executiv al Conferinței sunt legal constituite cu participarea a minimum jumătate plus unu din numărul membrilor comitetului, inclusiv președintele.

(4) Hotărârile Comitetului executiv sunt consemnate într-un proces-verbal întocmit și păstrat de secretarul Conferinței.

Art. 492. — (1) Comitetul administrativ al Conferinței este forul de lucru al Comitetului executiv al Conferinței între sesiunile acestuia și este compus din administratorii Conferinței și directorii de departamente aleși de Adunarea generală pentru a face parte din Comitetul administrativ al Conferinței.

(2) Comitetul administrativ al Conferinței are următoarele atribuții:

a) pune în aplicare hotărârile Comitetului executiv al Conferinței în materie de administrare a activității spirituale, a celei de evanghelizare și a patrimoniului;

b) angajează dintre membrii Bisericii personalul necesar desfășurării activității în Conferință, conform schemei de personal aprobate de Comitetul executiv al Conferinței, și emite deciziile corespunzătoare;

c) exercită atribuțiile delegate de Comitetul executiv al Conferinței în condițiile stipulate în decizia de delegare.

(3) Comitetul administrativ al Conferinței se întrunește în ședințe legal constituite cu participarea a minimum jumătate plus unu din numărul membrilor săi.

(4) Hotărârile Comitetului administrativ al Conferinței sunt consemnate într-un proces-verbal întocmit și păstrat de secretarul Conferinței.”

58. Articolul 50 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 50. — (1) Personalul pastoral al Conferinței este alcătuit din: pastori hirotoniți, pastori asistenți și pastori stagiați. Lucrătorii biblici sunt angajați pe durată determinată, pentru scopuri misionare și de evanghelizare, neavând statut de delegați la adunările generale ale Conferinței.

(2) Angajații conferințelor și ai instituțiilor lor sunt transferați în funcție de interesele Bisericii.”

59. Articolul 51 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Pastorii sunt angajați dintre absolvenții unei instituții de învățământ teologic adventist care și-au dovedit chemarea în timpul unei practici corespunzătoare.

(2) În lucrarea pastorală și de evanghelizare pot fi angajate și femei. Angajarea în lucrarea pastorală și de evanghelizare a femeilor nu implică actul de hirotonire ca pastor a acestora.”

60. După articolul 52 se introduce un nou articol, articolul 521, cu următorul cuprins:

„Art. 521. — (1) Durata mandatului persoanelor alese la sesiunile Adunării generale a Conferinței și al celor numite de Comitetul executiv al Conferinței este, în mod normal, până la următoarea sesiune a adunării generale electivă ordinare sau extraordinară. Cu toate acestea, perioada mandatului poate fi mai scurtă ca urmare a demisiei, a pensionării la cerere, a pensionării prin efectul legii sau a eliberării din funcție, pentru «motive întemeiate», de către Comitetul executiv al Conferinței sau în cadrul unei sesiuni extraordinare a Adunării generale a Conferinței.

(2) Expresia «motive întemeiate», atunci când este utilizată în legătură cu eliberarea dintr-o funcție aleasă, numită sau dobândită prin angajare, include, dar fără a se limita la:

— incompetență;

— refuzul persistent de a coopera cu Comitetul executiv al Conferinței în mod corespunzător în probleme de doctrină, de conduită profesională și de imagine;

— acțiuni care pot face obiectul disciplinei în conformitate cu *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*;

— pierderea, totală sau temporară, a calității de membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea;

— furt sau delapidare;

— condamnarea penală ca urmare a comiterii unei infracțiuni sau instigarea la o infracțiune, altele decât pentru motive religioase sau de conștiință;

— divorțul intervenit ca urmare a unei acțiuni proprii sau a celui alt soț, fără motiv biblic.”

61. Titlul capitolului VIII se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL VIII

Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”

62. Articolul 54 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 54. — (1) Uniunea Adventistă este forul central de conducere al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, cu funcție spirituală, administrativă și de reprezentare a acesteia, fiind persoană juridică de drept privat și utilitate publică.

(2) Uniunea Adventistă are sediul în orașul Voluntari, str. Erou lănc Nicolae nr. 38—38A, județul Ilfov, cod poștal 077190.

(3) Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România este revista *Curierul adventist*, având ISSN 1220—6725, iar pagina web oficială este www.adventist.ro.

(4) În cazuri excepționale, Comitetul executiv al Uniunii Adventiste își poate schimba temporar sediul.”

63. Articolul 55 se abrogă.

64. Articolul 56 se abrogă.

65. Articolul 57 se abrogă.

66. Articolul 58 se abrogă.

67. Articolul 59 se abrogă.

68. Articolul 60 se abrogă.

69. Articolul 61 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 61. — (1) Conducerea centrală a Uniunii Adventiste, între sesiunile Adunării generale, este Comitetul executiv al

Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Numărul membrilor acestuia nu va depăși 35 de persoane. Comitetul executiv al Uniunii Adventiste este ales în sesiunile electivale ale Adunării generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, pentru un mandat de 5 ani.

(2) În Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, următoarele persoane sunt membri de drept: președintele, secretarul executiv și trezorerul Uniunii Adventiste, președinții conferințelor, rectorul Universității Adventus din Cernica, directorul Editurii Viață și Sănătate, directorul Asociației Centrul Media Adventist și directorul Asociației Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor — ADRA România. Cealalți membri sunt aleși dintre directorii de departamente, directorii altor instituții, pastori și membri laici.

(3) Administratorii EUD și ai Conferinței generale sunt membri de drept ai Comitetului executiv al Uniunii Adventiste. Aceștia se adaugă la cei menționați mai sus, dar numărul celor care au drept de vot nu va depăși 10% din numărul total al membrilor prezenți ai comitetului.”

70. După articolul 61 se introduce un nou articol, articolul 611, cu următorul cuprins:

„Art. 611. — (1) Administratorii Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România sunt președintele, secretarul executiv și trezorerul Uniunii Adventiste.

(2) Este de datoria acestor trei administratori, în consultare unii cu alții, să continue lucrările în conformitate cu planurile, politicile și programele votate de Comitetul executiv al EUD și al Uniunii Adventiste. Aceste planuri, politici și programe trebuie să fie în armonie cu principiile și acțiunile fundamentale adoptate și aprobate de Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în sesiunile sale cincinale.”

71. Articolul 62 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 62. — (1) Președintele Uniunii Adventiste, care trebuie să fie pastor hirotonit, cu experiență, este primul administrator și se raportează la Comitetul executiv al Uniunii de Conferințe în consultare cu secretarul executiv și trezorerul.

(2) Președintele Uniunii Adventiste acționează ca președinte al Adunării Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și al Comitetului executiv al EUD și slujește în interesul general al Uniunii Adventiste, după cum hotărăsc Adunarea generală și Comitetul executiv al EUD.

(3) Președintele Uniunii Adventiste reprezintă organizația în cadrul Bisericii și în relațiile cu instituțiile statului sau cu alte persoane fizice și juridice.

(4) În activitatea sa de conducere, președintele Uniunii Adventiste aderă la reglementările EUD și ale Conferinței generale, lucrând în armonie cu Comitetul executiv al EUD și în strânsă consultare cu administratorii EUD.

(5) Președintele Uniunii Adventiste este membru de drept al Comitetului executiv al EUD și al Conferinței generale.”

72. Articolul 63 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 63. — (1) Secretarul executiv al Uniunii Adventiste, asociat cu președintele, în calitate de administrator, slujește sub conducerea Comitetului executiv al EUD și va acționa ca vicepreședinte al Comitetului executiv al EUD.

(2) Secretarul executiv se va raporta la Comitetul executiv al Uniunii Adventiste după consultarea cu președintele.

(3) Este de datoria secretarului executiv să păstreze procesele-verbale ale adunărilor generale și ale ședințelor Comitetului executiv; el le pune la dispoziție copii ale proceselor-verbale tuturor membrilor Comitetului executiv al Uniunii Adventiste și administratorilor EUD. De asemenea, secretarul pune la dispoziție informațiile cerute de președinte sau de

Comitetul executiv și îndeplinește orice alte îndatoriri care aparțin slujbei sale.”

73. Articolul 64 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 64. — (1) Trezorerul Uniunii Adventiste, asociat cu președintele, în calitate de administrator, slujește sub conducerea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste.

(2) Trezorerul se raportează la Comitetul executiv al Uniunii Adventiste după consultare cu președintele.

(3) Trezorerul asigură conducerea financiară în cadrul organizației, ceea ce include, dar nu se limitează la, primirea, păstrarea și cheltuirea de fonduri în armonie cu hotărârile Comitetului executiv al Uniunii Adventiste. De asemenea, răspunde de trimiterea fondurilor destinate EUD/Conferinței generale în armonie cu regulamentele EUD și ale Conferinței generale și le asigură informații de natură financiară președintelui și Comitetului executiv al Uniunii Adventiste. Trezorerul le pune la dispoziție copii ale documentelor financiare administratorilor EUD.”

74. Articolul 65 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 65. — (1) Directorii departamentelor Uniunii Adventiste lucrează sub îndrumarea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste și a președintelui, având rol consultativ pentru domeniul lor de activitate.

(2) Comitetul executiv al Uniunii Adventiste propune spre validare Adunării generale electivale directorii de departamente ai Uniunii Adventiste angajați cu normă întreagă care vor face parte din Comitetul administrativ al Uniunii Adventiste.”

75. La articolul 66, partea introductivă și literele a), b), c), d), f), g), h), i), k), l), m), o), r), ș), ț), u), v) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 66. — Între sesiunile Adunării generale, Comitetul executiv al Uniunii Adventiste are deplină autoritate să acționeze în numele acesteia, având următoarele atribuții:

a) elaborează strategia Uniunii Adventiste, pe baza liniilor directoare stabilite de Adunarea generală;

b) răspunde de bunul mers al vieții religioase și morale în cuprinsul Uniunii Adventiste;

c) reglementează și conduce activitățile patrimoniale ale Bisericii și hotărăște asupra administrării bunurilor Uniunii Adventiste, având drept de dispoziție asupra patrimoniului propriu sau asupra patrimoniului conferințelor și al instituțiilor Bisericii;

d) veghează la păstrarea unității de doctrină, de organizație și de practică religioasă;

f) fixează data și convoacă Adunarea Generală a Uniunii Adventiste;

g) aprobă bugetul Uniunii Adventiste, verifică și aprobă gestiunea financiară a Uniunii Adventiste;

h) hotărăște, în colaborare cu EUD și cu conferințele, asupra înființării și desființării de conferințe, precum și asupra întinderii lor teritoriale;

i) hotărăște angajarea, concedierea, transferarea și promovarea personalului Uniunii Adventiste și al conferințelor, în cazul dizolvării conferințelor, precum și completarea vacanțelor produse între sesiuni, emite și revocă acreditările, autorizările sau avizele personalului propriu, precum și ale personalului celorlalte instituții ale Bisericii;

k) stabilește atribuțiile directorilor de departamente și ale celorlalți angajați ai Uniunii Adventiste, precum și ale președinților, secretarilor executivi și trezorerilor conferințelor;

l) judecă abaterile săvârșite de angajații Uniunii Adventiste și de angajații instituțiilor subordonate Uniunii Adventiste care

au fost numiți de Uniunea Adventistă și se pronunță ca instanță de apel asupra hotărârilor date de comitetele conferințelor și de instituțiile Bisericii;

m) acceptă daruri, sponsorizări, donații, succesiuni, moșteniri, subvenții, legate și altele;

o) înființează, coordonează, controlează și desființează instituțiile Bisericii;

r) hotărăște mutarea temporară a sediului;

ș) stabilește regulamentul pentru adunările generale electivă la nivel de uniune, conferință și biserică locală;

ț) stabilește Statutul și Regulamentul de funcționare ale Casei de Pensii și Ajutoare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și ale Asociației Centrul Media Adventist și avizează statutul celorlalte instituții ale Bisericii;

u) administrează patrimoniul Bisericii, are drept de dispoziție asupra acestuia și stabilește destinația imobilelor din patrimoniul propriu;

v) emite autorizațiile de funcționare pentru biserici locale și grupe;”.

76. La articolul 66, după litera v) se introduc trei noi litere, literele w)—y), cu următorul cuprins:

„w) demite pentru «motive întemeiate» [a se vedea definiția «motivelor întemeiate» la art. 53 alin. (2) din prezentul statut] persoanele care au fost alese în cadrul unei sesiuni a Adunării generale, inclusiv persoanele care au fost alese de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, prin mandatul Adunării Generale a Uniunii Adventiste. Demiterea persoanelor menționate în acest paragraf este condiționată de votul a două treimi din numărul membrilor prezenți ai Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, dacă este asigurat un cvorum de cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor Comitetului executiv al Uniunii Adventiste;

x) hotărăște asupra sponsorizărilor, a donațiilor, a ajutoarelor și a creditelor acordate de Biserică instituțiilor subordonate, instituțiilor afiliate sau susținătoare, în conformitate cu statutul acestora prevăzut de Statutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial, precum și asupra fondurilor pe care Biserica le alocă unor proiecte sociale, umanitare sau medicale, culturale sau educaționale desfășurate de instituții care nu au legătură cu Biserica;

y) poate delega din atribuțiile sale Comitetului administrativ al Uniunii Adventiste. Hotărârile Comitetului administrativ al Uniunii Adventiste luate în acest context se supun ratificării Comitetului executiv în prima ședință a acestuia.”

77. După articolul 66 se introduc două articole noi, articolele 66¹ și 66², cu următorul conținut:

„Art. 66¹ — (1) Membrii Comitetului executiv al Uniunii Adventiste pot participa la ședințe prin intermediul unei teleconferințe, cu condiția ca persoanele participante să se poată auzi în același timp, participarea prin astfel de mijloace constituind prezența personală la o asemenea întâlnire. Secretarul de ședință va consemna în procesul-verbal membrii care au participat la întâlnire de la distanță.

(2) Convocarea cu privire la ora, locul, ordinea de zi și orice alte informații, în conformitate cu prezentul statut, le vor fi furnizate tuturor membrilor într-un mod rezonabil, cu cel puțin 48 de ore înainte de ședință, dacă ședința urmează să aibă loc la distanță, prin mijloace electronice, sau cu cel puțin 96 de ore înainte, dacă ședința urmează să aibă loc fizic.

(3) Ședințele Comitetului executiv al Uniunii Adventiste sunt legal constituite cu participarea a minimum jumătate plus unu

din numărul membrilor Comitetului, inclusiv președintele și vicepreședintele.

(4) Hotărârile Comitetului executiv al Uniunii Adventiste sunt consemnate într-un proces-verbal întocmit și păstrat de secretarul Uniunii Adventiste.

Art. 66². — (1) Comitetul administrativ al Uniunii Adventiste este forul de lucru al Comitetului executiv al Uniunii Adventiste între sesiunile acestuia și este compus din administratorii Uniunii Adventiste și directorii de departamente, angajați cu normă întreagă, aleși de Adunarea generală electivă pentru a face parte din Comitetul administrativ al Uniunii Adventiste.

(2) Comitetul administrativ al Uniunii Adventiste are următoarele atribuții:

a) pune în aplicare hotărârile Comitetului executiv al Uniunii Adventiste în materie de administrare a patrimoniului și de activitate spirituală și de evanghelizare;

b) angajează dintre membrii Bisericii personalul necesar desfășurării activității în Biserică, conform schemei de personal aprobate de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, și emite deciziile corespunzătoare;

c) exercită atribuțiile delegate de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste în condițiile stipulate în decizia de delegare.

(3) Comitetul administrativ al Uniunii Adventiste se întrunește în ședințe legal constituite cu participarea a minimum jumătate plus unu din numărul membrilor săi.

(4) Hotărârile Comitetului administrativ al Uniunii Adventiste sunt consemnate într-un proces-verbal întocmit și păstrat de secretarul Uniunii Adventiste.”

78. După capitolul VIII se introduce un nou capitol, capitolul VIII¹, cuprinzând articolele 66³—66⁹, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL VIII¹

Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Art. 66³. — (1) Adunarea Generală a Uniunii Adventiste este forul deliberativ suprem al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și se compune din:

a) delegații de drept, și anume:

— membrii Comitetului executiv al Uniunii Adventiste și administratorii conferințelor;

— membrii prezenți ai Comitetului executiv al EUD;

— membrii prezenți ai Comitetului executiv al Conferinței generale. Numărul delegaților de drept din partea EUD și a Conferinței generale nu trebuie să depășească 10% din totalul delegaților;

b) delegații aleși, și anume: câte un delegat pentru fiecare conferință, indiferent de numărul membrilor ei, și câte un delegat pentru fiecare 350 de membri sau fracțiune de 350 de membri, în proporție de jumătate laici și jumătate pastori. Membrii laici delegați trebuie să fie membri ai unei biserici locale, femei și bărbați;

c) delegați extraordinari, persoane din conducerea instituțiilor profesionale deținute și conduse de Uniunea Adventistă și de la conferințe, precum și invitați de la alte uniuni de conferințe; aceștia pot fi recomandați de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste și acceptați de delegații aflați în sesiune. Numărul acestor delegați nu va depăși 10% din numărul total al delegaților aleși;

d) delegații care nu sunt aleși pentru un nou mandat la o Adunare generală electivă a Uniunii Adventiste nu își pierd statutul de delegat la actuala sesiune a Adunării generale electivă a Uniunii Adventiste.

(2) Delegații prevăzuți la alin. (1) lit. b) sunt aleși de Adunarea generală a conferințelor sau de Comitetul executiv al acestora.

Art. 664. — (1) Sesiunile Adunării Generale a Uniunii Adventiste pot fi ordinare și extraordinare. Adunarea generală ordinară se convoacă o dată la 5 ani de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, al EUD sau al Conferinței generale. Data, locul și ordinea de zi stabilite pentru sesiune se anunță în publicația oficială a Bisericii cu cel puțin 3 luni înainte.

(2) Adunarea generală extraordinară a Uniunii Adventiste este convocată de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, al EUD sau al Conferinței generale în următoarele cazuri:

- a) la hotărârea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste;
- b) la cererea Comitetului executiv al EUD sau al Conferinței generale;
- c) la cererea majorității delegaților adunați în sesiune;
- d) la cererea unui procent de 50% din comitetele executive ale conferințelor din cadrul Uniunii Adventiste.

(3) Data, locul și ordinea de zi stabilite pentru sesiunea extraordinară se anunță în publicația oficială a Bisericii cu cel puțin 30 de zile calendaristice înainte. În cazuri de urgență, comunicarea se face pe căile cele mai eficiente. În anunțul dat spre publicare este inclusă și agenda Adunării Generale a Uniunii Adventiste.

(4) În cazuri excepționale, într-o ședință ordinară sau extraordinară, Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, al EUD sau al Conferinței generale poate amâna data sesiunii Adunării Generale a Uniunii Adventiste pentru o perioadă de maximum 1 an.

(5) Adunarea Generală a Uniunii Adventiste se întrunește în sesiuni legal constituite prin prezența a minimum jumătate plus unu dintre membrii delegați din fiecare conferință.

Art. 665. — (1) Adunarea Generală a Uniunii Adventiste are autoritatea:

- a) să îi aleagă pe președintele, secretarul și trezorerul Uniunii Adventiste, denumiți *administratorii Uniunii Adventiste*, pe directorii departamentelor și pe membrii Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, precum și pe alți slujbași care nu fac parte din acest comitet;
- b) să acrediteze personalul Uniunii Adventiste și pastorii pensionari, profesorii adventiști și evangheliștii cu literatură;
- c) să ratifice înființarea și dizolvarea de conferințe;
- d) să hotărască asupra tuturor chestiunilor legate de bunul mers al Uniunii Adventiste;
- e) să examineze rapoartele de activitate verificate ale slujbașilor la încheierea mandatului, inclusiv ale auditorului;
- f) să adopte direcțiile strategice ale Uniunii Adventiste, în conformitate cu politicile EUD și ale Conferinței generale.

(2) Adunarea generală poate transfera responsabilitatea numirii unor directori de departamente, directori asociați și administratori asociați Comitetului executiv al Uniunii Adventiste.

(3) Alte prevederi privind modul de desfășurare a Adunării generale care nu sunt cuprinse în prezentul statut se stabilesc prin regulamente și instrucțiuni ale Comitetului executiv al Conferinței generale, al EUD sau al Uniunii Adventiste sau prin hotărârea a minimum două treimi din numărul delegaților prezenți la Adunarea Generală a Uniunii Adventiste.

Art. 666. — (1) Președintele Uniunii Adventiste va deține funcția de președinte al Adunării generale a Uniunii Adventiste, iar secretarul executiv al Uniunii Adventiste va deține funcția de secretar al Adunării Generale a Uniunii Adventiste. Președintele poate desemna temporar alte persoane care să asiste la conducerea ședințelor Adunării Generale a Uniunii Adventiste.

(2) În cazul în care funcția de președinte al Uniunii Adventiste este vacantă sau în cazul în care președintele Uniunii Adventiste este indisponibil, lucrările Adunării Generale a Uniunii Adventiste

vor fi deschise de reprezentantul EUD sau de reprezentantul Conferinței generale.

(3) În situația prevăzută la alin. (2), Adunarea Generală a Uniunii Adventiste va alege un președinte de ședință până la alegerea noului președinte al Uniunii Adventiste pentru următorul mandat de 5 ani.

(4) În cazul în care funcția de secretar executiv al Uniunii Adventiste este vacantă sau secretarul executiv este indisponibil, se va alege un secretar de ședință până la alegerea secretarului executiv al Uniunii Adventiste pentru următorul mandat de 5 ani.

Art. 667. — Toți delegații cu drept de vot la o sesiune a Adunării Generale a Uniunii Adventiste trebuie să fie membri cu o bună reputație, care nu sunt sub disciplina Bisericii.

Art. 668. — (1) Participanții vor fi prezenți la data și la locul menționat în convocare, direct sau prin teleconferință, pentru a putea alege sau a fi aleși. Fiecare delegat de drept sau ales are dreptul la un singur vot. Votul este direct.

(2) În situații excepționale, pentru probleme care implică confidențialitate deplină, situații invocate de președintele de ședință sau de membrii Adunării generale, votul poate fi secret.

(3) Cu aprobarea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, delegații pot participa la sesiunile Adunării Generale a Uniunii Adventiste prin teleconferință, cu condiția ca toți participanții să se poată auzi în același timp. Secretarul Comitetului executiv al Uniunii Adventiste va menționa în procesul-verbal al Adunării generale numele delegaților care au participat de la distanță la lucrările Adunării Generale a Uniunii Adventiste, votul lor fiind valabil exprimat ca și când ar fi fost prezenți fizic la ședința Adunării generale.

Art. 669. — (1) Durata mandatului persoanelor alese în cadrul Adunării Generale a Uniunii Adventiste și al celor numite de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste este, în mod normal, până la următoarea sesiune a Adunării generale, elective ordinare sau extraordinare, a Uniunii Adventiste. Cu toate acestea, perioada mandatului poate fi mai scurtă din cauza demisiei, a pensionării la cerere, a pensionării prin efectul legii sau a eliberării din funcție, pentru «motive întemeiate», de către Comitetul executiv al Uniunii Adventiste sau în cadrul unei sesiuni extraordinare a Adunării generale.

(2) Expresia «motive întemeiate», atunci când este utilizată în legătură cu eliberarea dintr-o funcție aleasă, numită sau dobândită prin angajare, include, dar fără a se limita la:

- incompetență;
- refuzul persistent de a coopera cu Comitetul executiv al Uniunii Adventiste în mod corespunzător în probleme de doctrină, de conduită profesională și de imagine;
- acțiuni care pot face obiectul disciplinei în conformitate cu *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*;
- pierderea, totală sau temporară, a calității de membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea;
- furt sau delapidare;
- condamnarea penală ca urmare a comiterii unei infracțiuni sau instigarea la o infracțiune, altele decât pentru motive religioase sau de conștiință;
- divorțul intervenit ca urmare a unei acțiuni proprii sau a celui alt soț, fără motiv biblic.”

79. Articolul 67 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 67. — (1) Patrimoniul Bisericii este compus din bunurile mobile și imobile ale acesteia și ale instituțiilor ei. Bunurile imobile de cult cuprind lăcașurile de cult, sediile administrative ale cultului, locuințele parohiale, cimitirele, clădirile cu scop social sau medical, clădirile instituțiilor de învățământ, ale instituțiilor media și altele.

(2) Bunurile Bisericii, afectate cultului, dobândite cu titlu, sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, nu pot fi urmărite sau sechestrate și aparțin Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România prin persoanele juridice care o compun: Uniunea Adventistă, conferințele, Casa de Pensii și Ajutoare, Asociația Centrul Media Adventist, Universitatea Adventus din Cernica, Asociația Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor — ADRA România și Editura Viață și Sănătate.

(3) Bunurile imobile ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și ale instituțiilor sale nu pot fi schimbate, grevate sau înstrăinate decât cu aprobarea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste și cu avizul Comitetului executiv al EUD.

(4) Bunurile mobile ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România pot fi schimbate, grevate sau înstrăinate cu aprobarea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, a Comitetului executiv al conferințelor sau a forurilor de conducere statutare ale celorlalte instituții, după caz, și cu informarea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste.

(5) Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, în caz de orice dubiu, are capacitatea de a preciza natura și destinația afectării bunurilor Bisericii.”

80. După articolul 67 se introduce un nou articol, articolul 67¹, cu următorul cuprins:

„Art. 67¹. — (1) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România, prin persoanele juridice care o compun, poate oferi sponsorizări, donații sau burse unor persoane fizice sau juridice, în scopuri nobile, precum și împrumuturi instituțiilor Bisericii, în armonie cu doctrina și Statutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial și cu prevederile EUD. Aprobarea pentru aceste acțiuni se ia la nivelul Comitetului executiv al Uniunii Adventiste sau al conferințelor, iar în cazul celorlalte instituții, la nivelul forurilor de conducere statutare, cu informarea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste.

(2) În cazul participării Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România în asociații, fundații sau societăți comerciale, se vor respecta prevederile Statutului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial privitoare la controlul deciziilor și al finanțelor, inclusiv dreptul de a numi conducerea persoanei juridice, și se va solicita avizul EUD.

(3) Actele constitutive ale tuturor asociațiilor, fundațiilor, federațiilor sau uniunilor, precum și ale tuturor societăților comerciale afiliate Bisericii, beneficiare ale unor sponsorizări, legate sau creditări din partea Bisericii, trebuie să conțină mențiunea că, în caz de dizolvare sau lichidare, beneficiarul patrimoniului rezultat este Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România sau conferințele, după caz, precum și că beneficiarii sponsorizărilor, ai legatelor și ai creditărilor pot fi auditați de departamentul de audit.

(4) Actele constitutive ale tuturor asociațiilor, fundațiilor, federațiilor sau uniunilor, precum și ale tuturor societăților comerciale susținătoare ale Bisericii, beneficiare ale unor sponsorizări, legate sau creditări din partea Bisericii, trebuie să conțină mențiunea că pot fi auditate de departamentul de audit sau de cenzorat al Bisericii.”

81. Articolul 68 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 68. — (1) Fondurile și bunurile de orice fel ale Bisericii, administrate de Uniunea Adventistă sau de conferințe, provin, conform regulamentului, din contribuții benevole de orice natură, primite de la conferințe sau în mod direct, de la persoane fizice sau juridice, incluzând diferite daruri, sponsorizări, succesiuni, legate, donații sau subvenții, precum și din activitățile comerciale desfășurate în nume propriu ori prin instituții, din dobânzi

obținute pentru depozite bancare sau împrumuturi acordate, din participarea la fonduri de investiții, din fonduri guvernamentale sau neguvernamentale, din fonduri europene etc., precum și din alte surse licite.

(2) Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, conform învățăturii Bibliei, încurajează membrii și simpatizanții să ofere a zecea parte din venitul lor (denumită «zecime») în scopul predicării Evangheliei și să-și ofere darurile (denumite «daruri») în scopul susținerii proiectelor Bisericii în domeniul social, medical sau umanitar. În acest sens, Biserica va confirma în scris, la cererea tuturor donatorilor, sumele primite în scopul deducerii fiscale a acestor cheltuieli de către persoanele fizice sau juridice interesate.

(3) Potrivit învățăturilor biblice, fondurile oferite de credincioși cu titlu de «zecime» sunt fonduri sacre, care, conform Statutului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea mondiale, pot fi utilizate numai în conformitate cu normele și regulamentele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

(4) Fondurile care au destinația de «daruri» pot fi utilizate pentru proiectele Bisericii, pentru achiziția sau construirea de lăcașuri de cult și pentru construirea de unități educaționale, sanitare sau sociale, în conformitate cu prevederile Statutului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial, cu aprobarea comitetelor executive ale conferințelor sau aprobarea Comitetului executiv al Uniunii Adventiste.”

82. Articolul 69 se abrogă.

83. După articolul 69 se introduce un nou articol, articolul 69¹, cu următorul cuprins:

„Art. 69¹. — (1) Patrimoniul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România este compus și din întreg patrimoniul Societății Anonime «Cuvântul Evangheliei», dizolvată în anul 1947, precum și din bunurile mobile sau imobile achiziționate de Biserică în străinătate, în cadrul unor proiecte de evanghelizare, sociale sau medicale.

(2) Patrimoniul Bisericii aflat pe raza teritorială a unui județ din România aparține de drept conferinței care are jurisdicție asupra respectivului teritoriu, cu excepția bunurilor aparținând Casei de Pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și Uniunii Adventiste.

(3) În situația în care mai multe conferințe au jurisdicție asupra unui teritoriu, conferințele vor emite un document comun în care își vor preciza jurisdicția, precum și dreptul de proprietate asupra patrimoniului Bisericii. Tot în același fel vor fi tratate și proprietățile de altă natură decât lăcașurile de cult și casele parohiale ale unei conferințe situate pe teritoriul jurisdicțional al unei alte conferințe.

(4) În cazul reorganizării administrativ-teritoriale a Bisericii, jurisdicția teritorială a conferințelor și dreptul de proprietate asupra patrimoniului vor fi confirmate de Comitetul executiv al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

(5) Patrimoniul Bisericii este administrat de Uniunea Adventistă, prin Adunarea Generală a Uniunii Adventiste sau, între sesiunile acesteia, prin Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, de conferințe, prin adunările generale ale conferințelor și, între sesiunile acestora, prin comitetele executive ale conferințelor, precum și de către conducerea statutară a instituțiilor ce compun Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România.

(6) Forurile de conducere ale Bisericii: Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, comitetele executive ale conferințelor, precum și forurile statutare de conducere ale instituțiilor Bisericii

dobândesc drept de dispoziție asupra patrimoniului persoanelor juridice pe care le conduc prin alegerea lor de către Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe, în cazul Uniunii Adventiste, de către Adunarea generală a conferințelor, în cazul conferințelor, sau de către Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, în cazul altor instituții ale Bisericii.”

84. Articolul 70 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 70. — Orice fel de daruri, sponsorizări, contribuții, subvenții, succesiuni, legate sau donații, precum și orice alte bunuri intrate în mod legal în patrimoniul Bisericii nu pot face obiectul revendicării lor ulterioare din partea donatorilor sau a moștenitorilor acestora.”

85. Articolul 71 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 71. — Fondurile care, potrivit regulamentului, sunt destinate Uniunii Adventiste și conferințelor vor fi folosite în armonie cu regulamentele financiare ale EUD și ale Conferinței generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În cazul donațiilor, întrebuintarea lor se va face conform intențiilor donatorului și în armonie cu principiile Bisericii.”

86. Articolul 72 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 72. — De regulă, fondurile Bisericii vor fi păstrate în conturi curente sau depozite, în bănci sau case de economii, trezorerii sau alte fonduri de investiții, conform hotărârilor Comitetului executiv al Uniunii Adventiste, respectiv ale conferințelor, și vor fi administrate numai de persoanele autorizate de către acestea.”

87. Articolul 73 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 73. — Serviciile financiare ale Uniunii Adventiste, ale conferințelor și ale instituțiilor acestora vor pregăti în mod regulat rapoarte financiare de venituri și balanțe financiare și vor prezenta anual copii ale rapoartelor financiare forurilor prevăzute în regulamentul financiar.”

88. Articolul 74 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 74. — Uniunea Adventistă, conferințele și instituțiile Bisericii vor pregăti bugete anuale în armonie cu regulamentele EUD și ale Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.”

89. Articolul 75 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 75. — Rapoartele financiare ale Uniunii Adventiste, ale conferințelor și ale instituțiilor Bisericii vor fi supuse, cel puțin anual, auditului din partea unui auditor ales în conformitate cu politica de lucru a Conferinței generale. Evidențele financiar-contabile ale Uniunii Adventiste, ale conferințelor și ale instituțiilor Bisericii, inclusiv ale instituțiilor afiliate Bisericii, vor fi în permanență deschise auditorului menționat.”

90. Articolul 76 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 76. — (1) Biserica și instituțiile ei produc materiale cultice, cum ar fi: literatură, materiale audio și video, materiale digitale, tipărituri, în funcție de nevoile Bisericii.

(2) Biserica este proprietarul drepturilor de autor pentru toate materialele scrise, audio sau video produse sub egida sa sau a instituțiilor sale.

(3) Utilizarea unor opere literare, muzicale, video sau de orice altă natură în serviciile de cult, inclusiv în cadrul emisiunilor de radio și televiziune ale instituțiilor Bisericii, se face fără plata taxelor către organele de gestiune colectivă a drepturilor de autor.

(4) Biserica poate să înființeze un organism de gestiune colectivă propriu pentru drepturile sale de autor sau pentru drepturile conexe drepturilor de autor ale membrilor săi, care înțeleg să încredințeze Bisericii gestiunea drepturilor de autor, în special a operelor sacre sau cu caracter spiritual.”

91. Articolul 77 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 77. — În localitățile în care Biserica nu are cimitir propriu, iar comunele nu au cimitire comunale, înmormântarea membrilor decedați se poate efectua în oricare dintre cimitirele existente, conform prevederilor legale, în spirit de bună înțelegere cu reprezentanții celorlalte culte religioase.”

92. Articolul 78 se abrogă.

93. După articolul 78 se introduce un nou articol, articolul 78¹, cu următorul cuprins:

„Art. 78¹. — Personalul salariat al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România este asigurat al Casei de Pensii și Ajutoare a Bisericii, în conformitate cu Statutul și Regulamentul de organizare și funcționare al acesteia. Pastorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România nu pot fi remunerați din fonduri publice.”

94. Articolul 79 se modifică și va avea următorul conținut:

„Art. 79. — În cazul dizolvării unei biserici locale, patrimoniul acesteia rămâne în proprietatea conferinței de care aparține. Comitetul executiv al Conferinței are competența asupra patrimoniului acesteia.”

95. Articolul 80 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 80. — (1) În caz de dizolvare a unei conferințe sau a Uniunii Adventiste, este necesară o majoritate de două treimi dintre voturile delegaților prezenți și care votează.

(2) În cazul dizolvării unei conferințe, Comitetul executiv al Uniunii Adventiste dispune asupra patrimoniului acesteia în acord cu legislația românească.

(3) În cazul dizolvării Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, Divizia Inter-Europeană și Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea dispun asupra patrimoniului acesteia în acord cu legislația românească și internațională.”

96. Articolul 81 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 81. — (1) Modificarea prezentului statut este de competența Adunării Generale a Uniunii Adventiste, cu majoritatea voturilor valabil exprimate, pentru toate prevederile care sunt esențiale pentru unitatea Bisericii la nivel mondial, revizuite în Comitetul executiv al Conferinței Generale, și care sunt redactate cu caractere aldine în Statutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea mondiale.

(2) În situații excepționale, între sesiuni, se pot aduce modificări prezentului statut de către Comitetul executiv al Uniunii Adventiste, cu votul a cel puțin două treimi din numărul de voturi valabil exprimate, cu respectarea modelului de statut stabilit de Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

(3) Schimbările efectuate de Comitetul executiv al Uniunii Adventiste vor produce efecte de la data publicării lor, urmând să fie supuse aprobării următoarei Adunări Generale a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.”

97. După articolul 81 se introduce următorul text:

”

Modificările și completările la prezentul statut au fost adoptate de Adunarea generală extraordinară a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, la Universitatea Adventus din Cernica, la data de 20 noiembrie 2022.”

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind criteriile de eligibilitate, documentele justificative, condițiile și modul de implementare a intervenției IS-V-03 „Asigurarea recoltelor” din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027**

Văzând Referatul de aprobare nr. 221.496 din 5.04.2023 al Direcției generale politici agricole și al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură,

având în vedere prevederile:

— Regulamentului (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 de stabilire a normelor privind sprijinul pentru planurile strategice care urmează a fi elaborate de statele membre în cadrul politicii agricole comune (planurile strategice PAC) și finanțate de Fondul european de garantare agricolă (FEGA) și de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1.305/2013 și (UE) nr. 1.307/2013;

— Regulamentului (UE) 2021/2.116 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013;

— Regulamentului delegat (UE) 2022/126 al Comisiei din 7 decembrie 2021 de completare a Regulamentului (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului cu cerințe suplimentare referitoare la anumite tipuri de intervenții specificate de statele membre în planurile lor strategice PAC pentru perioada 2023—2027 în temeiul regulamentului respectiv, precum și cu norme privind raportul pentru standardul GAEC 1 (bune condiții agricole și de mediu);

— Regulamentului delegat (UE) 2022/127 al Comisiei din 7 decembrie 2021 de completare a Regulamentului (UE) 2021/2.116 al Parlamentului European și al Consiliului cu norme privind agențiile de plăți și alte organisme, gestiunea financiară, verificarea conturilor, garanțiile și utilizarea monedei euro;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/2.289 al Comisiei din 21 decembrie 2021 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește prezentarea conținutului planurilor strategice PAC și sistemul electronic pentru schimbul securizat de informații;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/2.290 al Comisiei din 21 decembrie 2021 de stabilire a normelor referitoare la metodele de calculare a indicatorilor de realizare și de rezultat comuni stabiliți în anexa I la Regulamentul (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor privind sprijinul pentru planurile strategice care urmează a fi elaborate de statele membre în cadrul politicii agricole comune (planurile strategice PAC) și finanțate de Fondul european de garantare agricolă (FEGA) și de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1.305/2013 și (UE) nr. 1.307/2013;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2022/1.173 al Comisiei din 31 mai 2022 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2021/2.116 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește sistemul integrat de administrare și control din cadrul politicii agricole comune;

— Regulamentului delegat (UE) 2023/57 al Comisiei din 31 octombrie 2022 de modificare și de rectificare a Regulamentului delegat (UE) 2022/127 de completare a Regulamentului (UE) 2021/2116 al Parlamentului European și al Consiliului;

— Regulamentului delegat (UE) 2023/330 al Comisiei din 22 noiembrie 2022 de modificare și corectare a Regulamentului delegat (UE) 2022/126 de completare a Regulamentului (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului cu cerințe suplimentare referitoare la anumite tipuri de intervenții specificate de statele membre în planurile lor strategice PAC pentru perioada 2023—2027 în temeiul regulamentului respectiv, precum și cu norme privind raportul pentru standardul GAEC 1 (bune condiții agricole și de mediu);

— Planului strategic PAC 2023—2027 al României, aprobat prin Decizia de punere în aplicare a Comisiei Europene C (2022) 8.783 din 7 decembrie 2022,

în temeiul prevederilor art. 39 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.571/2022 privind stabilirea cadrului general de implementare a intervențiilor aferente sectoarelor vegetal și zootehnic din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027, finanțate din Fondul european de garantare agricolă și de la bugetul de stat, ale art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prezentul ordin stabilește criteriile de eligibilitate, documentele justificative, condițiile și modul de implementare a intervenției IS-V-03 „Asigurarea recoltelor” din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027, conform metodologiei prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea responsabilă pentru implementarea acestui tip de intervenție este Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Petre Daea

București, 13 aprilie 2023.

Nr. 148.

METODOLOGIE

privind criteriile de eligibilitate, documentele justificative, condițiile și modul de implementare a intervenției IS-V-03 „Asigurarea recoltelor” din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027

CAPITOLUL I
Dispoziții generaleARTICOLUL 1
Domeniul de aplicare

(1) Prezenta metodologie reglementează implementarea intervenției IS-V-03 „Asigurarea recoltelor” din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027, respectiv asistența financiară, categoriile de beneficiari eligibili specifici, condițiile de eligibilitate și cheltuielile eligibile și neeligibile, termenele-limită și condițiile pentru depunerea cererilor de plată, tipurile de documente care însoțesc cererea de plată, modalitățile de verificare, crearea condițiilor artificiale și recuperarea asistenței financiare.

(2) Potrivit prevederilor art. 40 alin. (5) din Regulamentul delegat (UE) 2022/126 al Comisiei din 7 decembrie 2021 de completare a Regulamentului (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului cu cerințe suplimentare referitoare la anumite tipuri de intervenții specificate de statele membre în planurile lor strategice PAC pentru perioada 2023—2027 în temeiul regulamentului respectiv, precum și cu norme privind raportul pentru standardul GAEC 1 (bune condiții agricole și de mediu), denumit în continuare *Regulamentul delegat (UE) 2022/126*, nu se acordă sprijin producătorilor care cultivă plantații ilegale și suprafețe plantate cu viță-de-vie fără autorizație potrivit art. 71 din Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1.037/2001 și (CE) nr. 1.234/2007 ale Consiliului, cu modificările ulterioare, denumit în continuare *Regulamentul (UE) nr. 1.308/2013*.

ARTICOLUL 2
Definiții

În sensul prezentei metodologii, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *solicitant* — producătorul viticol care exploatează suprafețe cultivate cu viță-de-vie care produc struguri pentru vin, înregistrate în Registrul plantațiilor viticole, denumit în continuare *R.P.V.*;

b) *beneficiar* — solicitantul prevăzut la lit. a) a cărui cerere de plată, prin care se solicită sprijin financiar nerambursabil pentru implementarea intervenției de asigurare a recoltelor, a fost aprobată;

c) *exercițiul financiar* — exercițiul financiar al anului „N” care începe la data de 16 octombrie a anului „N – 1” și se încheie la data de 15 octombrie a anului „N”, definit în conformitate cu art. 35 din Regulamentul (UE) 2021/2.116 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013, denumit în continuare *Regulamentul (UE) 2021/2.116*;

d) *cerere de plată* — documentul depus de solicitant, prin care se solicită Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, denumită în continuare *APIA*, plata sumelor convenite, în baza documentației justificative care face obiectul intervenției de asigurare a recoltelor;

e) *condiții artificiale* — acele condiții create în mod voluntar de către solicitant pentru a îndeplini criteriile de eligibilitate, pentru a implementa un anumit program sau pentru a evita o anumită obligație, în scopul obținerii sprijinului financiar în mod necuvenit.

CAPITOLUL II
Condițiile de eligibilitate, asistența financiară și tipurile de cheltuieliARTICOLUL 3
Condițiile de eligibilitate

(1) În vederea aprobării sprijinului financiar, solicitantul trebuie să îndeplinească următoarele condiții de eligibilitate:

a) să exploateze o suprafață cultivată cu soiuri de viță-de-vie care produc struguri pentru vin, de minimum 0,1 ha;

b) să fie înscrisă în Registrul plantațiilor viticole suprafața de viță-de-vie cu soiuri care produc struguri pentru vin, pentru care s-a încheiat polița de asigurare a recoltei;

c) să fie declarată la APIA pe cererea unică de sprijin;

d) să încheie cu un asigurător o poliță de asigurare a recoltei în care să fie menționate cel puțin:

(i) denumirea producătorului viticol care exploatează parcela viticolă;

(ii) codul numeric al parcelei viticole;

(iii) suprafața parcelei asigurate;

(iv) blocul fizic, respectiv localizarea suprafeței parcelei asigurate; soiul de struguri pentru vin;

(v) cantitatea de struguri pentru vin asigurată;

(vi) suma asigurată pe hectar;

(vii) riscurile asigurate;

(viii) valoarea primei de asigurare;

e) plățile din asigurare nu compensează producătorii pentru mai mult de 100% din pierderea de venit suferită, ținând cont de orice compensație pe care producătorii o obțin din alte scheme de sprijin sau de asigurare legate de riscul asigurat.

(2) Nu se acordă sprijin financiar producătorilor din sectorul vitivinicol pentru:

a) asigurarea recoltei plantațiilor viticole cu struguri de masă;

b) asigurarea recoltei plantațiilor viticole cu soiurile Noah, Othello, Isabelle, Jacquez, Clinton și Herbemont.

ARTICOLUL 4
Asistența financiară

(1) Asistența financiară din partea Uniunii Europene pentru asigurarea recoltelor nu depășește:

a) 80% din costul primelor de asigurare plătite de producători pentru a se asigura împotriva pierderilor cauzate de fenomene climatice nefavorabile care pot fi asimilate unor dezastre naturale;

b) 50% din costul primelor de asigurare plătite de producători pentru a se asigura împotriva:

(i) pierderilor prevăzute la lit. a) și a pierderilor cauzate de alte fenomene climatice nefavorabile;

(ii) pierderilor cauzate de animale, de boli ale plantelor sau de infestări cu dăunători.

(2) Asistența financiară din partea Uniunii Europene pentru asigurarea recoltei poate fi acordată dacă plățile din asigurarea în cauză nu îi despăgubesc pe producători peste 100% din pierderile de venit suferite, luând în calcul eventualele despăgubiri pe care producătorii le-ar fi putut obține în cadrul altor scheme de sprijin în legătură cu riscul asigurat.

(3) Sunt rambursate costurile eligibile suportate efectiv de către beneficiar.

(4) Beneficiarul se asigură că în contractele de asigurare sunt prevăzute măsurile necesare care trebuie luate de către acesta pentru prevenirea riscurilor, potrivit prevederilor art. 59 alin. (5) ultima teză din Regulamentul (UE) 2021/2.115 al

Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 de stabilire a normelor privind sprijinul pentru planurile strategice care urmează a fi elaborate de statele membre în cadrul politicii agricole comune (planurile strategice PAC) și finanțate de Fondul european de garantare agricolă (FEGA) și de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1.305/2013 și (UE) nr. 1.307/2013.

(5) Taxa pe valoarea adăugată aferentă cheltuielilor eligibile suportate de beneficiar nu este eligibilă, cu excepția cazului în care taxa respectivă nu poate fi recuperată în temeiul legislației în vigoare în materie de TVA.

CAPITOLUL III

Cererea de plată a sprijinului financiar

ARTICOLUL 5

Termenul-limită și documentele care însoțesc cererea de plată

(1) Pentru a beneficia de sprijin financiar în cadrul intervenției de asigurare a recoltelor, solicitantul, persoană fizică/juridică, trebuie să depună, până la data de 15 octombrie a fiecărui exercițiu financiar din perioada de programare 2024—2027, la centrele județene și al municipiului București ale APIA, o cerere de plată, conform modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta metodologie, însoțită de următoarele documente:

a) copia actului de identitate (buletin/carte de identitate), pentru persoane fizice, sau copiile certificatului de înregistrare eliberat de Oficiul Național al Registrului Comerțului și certificatului de înregistrare fiscală, pentru persoane juridice;

b) copia poliței de asigurare, însoțită de copia dovezii plății acesteia și a contractului de asigurare;

c) document de identitate bancară.

(2) În situația în care unele dintre documentele solicitate sunt emise de către instituții publice sau organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, se aplică prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2016 privind stabilirea unor măsuri de simplificare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 179/2017, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Cererea de plată poate fi corectată în conformitate cu prevederile art. 59 alin. (6) din Regulamentul (UE) 2021/2.116.

(4) Solicitantul are obligația să notifice APIA cu privire la orice modificări intervenite între suprafețele administrate și datele înscrise în cererea de plată, în termen de 10 zile lucrătoare de la apariția acestora.

ARTICOLUL 6

Condiții pentru depunerea cererilor de plată

În situația în care un producător viticol asigură recolta plantațiilor viticole cu soiuri de struguri pentru vin, ale căror suprafețe sunt situate în mai multe unități administrativ-teritoriale, acesta formulează și depune cerere de plată la centrele județene ale APIA în a căror rază de competență administrativă este situată plantația viticolă pentru care se solicită sprijin.

CAPITOLUL IV

Implementare, monitorizare și condiții artificiale

ARTICOLUL 7

Modalitățile de verificare și control

(1) APIA, în calitate de autoritate responsabilă cu implementarea intervenției de asigurare a recoltelor, îndeplinește următoarele atribuții:

a) aplică un sistem de avertizare timpurie și de monitorizare în ceea ce privește cheltuielile din Fondul european de

garantare agricolă și disponibilitatea angajării fondurilor, în funcție de modificările care apar ca urmare a aprobării cererilor de plată;

b) verifică cererile de plată în vederea aprobării sau respingerii, în ordinea primirii acestora, care vor fi admise la finanțare având în vedere sumele disponibile pentru această intervenție, până la atingerea plafonului maxim anual, și notifică beneficiarul cu privire la încadrarea valorii în plafon;

c) asigură verificarea administrativă a suprafețelor parcelelor de viță-de-vie asigurate;

d) efectuează controale la fața locului înainte de efectuarea plății, astfel:

(i) solicitanții sprijinului sunt controlați după stabilirea unui eșantion de control care reprezintă minimum 5% din numărul cererilor și minimum 5% din sumele care fac obiectul cererilor;

(ii) eșantionul de control este alcătuit dintr-un eșantion aleatoriu de minimum 1% și un eșantion de risc de minimum 4%;

(iii) stabilirea eșantionului de control se face de către APIA după evaluarea riscurilor și impactului controalelor din anul anterior, conform procedurii operaționale aprobate;

e) verifică existența și concordanța datelor înscrise în documentele aflate în dosar și în sistemele informatice;

f) prin centrele județene, anunță beneficiarul în termen de 5 zile lucrătoare de la data depunerii cererii dacă aceasta a fost acceptată sau, în cazul în care documentația este incompletă, anunță beneficiarul în vederea completării dosarului;

g) după verificarea și aprobarea cererilor, întocmește o situație centralizatoare a sumelor de plată, care va fi înaintată Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale în vederea asigurării fondurilor necesare pentru plată;

h) efectuează plata sprijinului financiar producătorilor din sectorul vitivinicol pentru asigurarea recoltei, conform prevederilor Regulamentului (UE) 2021/2.116.

(2) Beneficiarul intervenției de asigurare a recoltelor are obligația păstrării oricăror documente și înregistrări care dovedesc efectuarea operațiunilor pe o perioadă de 5 ani de la data încasării sprijinului financiar prevăzut de prezenta metodologie.

(3) APIA poate delega anumite acțiuni în baza unui protocol de delegare către Oficiul Național al Viei și Produselor Vitivinicole.

(4) Suprafața eligibilă la plată este reprezentată de valoarea cea mai mică determinată prin compararea suprafețelor menționate în polița de asigurare, în procesul-verbal privind verificarea în Registrul plantațiilor viticole, în cererea de plată pe suprafață și în procesul-verbal de măsurătoare cu GPS-ul pentru cererile cuprinse în eșantionul de control.

ARTICOLUL 8

Condiții artificiale și recuperarea asistenței financiare

(1) Nu se acordă sprijin financiar/Se retrage sprijinul acordat beneficiarului în privința căruia s-a constatat că au fost create în mod artificial condițiile necesare acordării sprijinului, contrar prevederilor art. 62 din Regulamentul (UE) 2021/2.116.

(2) Se consideră condiții artificiale acele condiții create în mod voluntar de către beneficiarii sprijinului financiar pentru a obține un avantaj necuvenit.

(3) În cazul în care, în urma efectuării plății, se constată că beneficiarul a creat condiții artificiale pentru a i se acorda sprijinul financiar, APIA aplică procedura de recuperare a plăților necuvenite.

ARTICOLUL 9

Dispoziții finale

(1) Beneficiarul trebuie să depună, din propria inițiativă, toate eforturile pentru a lua cunoștință de toate informațiile publice referitoare la plățile prevăzute în prezenta metodologie, pentru care depune cererea de plată, astfel încât să cunoască toate condițiile și criteriile de acordare a acestora.

(2) În vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene, în conformitate cu prevederile art. 59 din Regulamentul (UE) 2021/2.116, datele privind beneficiarii și/sau cererile de plată depuse de aceștia la APIA se fac publice, în conformitate cu art. 98 din Regulamentul (UE) 2021/2.116, și pot fi prelucrate de către instituții de audit și/sau de investigare ale Uniunii Europene și/sau ale statelor membre.

ANEXĂ
la metodologie

Centrul județean al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) Operator de date cu caracter personal: 9596 Centrul județean	Nr. de înregistrare și data
Nr. unic de identificare beneficiar din Registrul unic de identificare (RUI) (ID)*	

**CERERE DE PLATĂ
privind sprijinul financiar pentru intervenția IS-V-03 „Asigurarea recoltelor”**

**DATE DE IDENTIFICARE BENEFICIAR
PERSOANE JURIDICE/PFA/ÎI/ÎF**

1. Denumirea persoanei juridice/PFA/ÎI/IF*)	
2. Cod unic de înregistrare (CUI)/ Cod de identificare fiscală (CIF)*	
3. Numele titularului/administratorului/reprezentantului legal*)	4. Prenumele titularului/administratorului/reprezentantului legal*)
5. CNP titular/administrator/reprezentant legal*)	
Cod țară și nr. act. identitate (pentru altă cetățenie)	

PERSOANE FIZICE

6. Numele*)	7. Prenumele*)
8. CNP*)	
Cod țară și nr. act. identitate (pentru altă cetățenie)	

SEDIUL SOCIAL AL PJ/PFA/ÎI/ÎF/ADRESA DOMICILIULUI PF

9. Județul/Sectorul*)	10. Localitatea*)			
11. Satul/Strada	12. Nr.	13. Cod poștal	14. Bl.	15. Ap.
16. Telefon*)	17. Fax		18. E-mail	

COORDONATE BANCARE ALE BENEFICIARULUI*)

19. Banca*)	20. Sucursala/Agenția*)
21. IBAN*)	

ÎMPUTERNICIT (pentru cazurile în care cererea este semnată prin împuternicit)

22. Numele	23. Prenumele
24. CNP	
25. Nr. și data împuternicirii/procurii notariale	

Solicit să beneficiaz de ajutorul pentru intervenția IS-V-03 „Asigurarea recoltelor”, conform prevederilor Regulamentului (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 de stabilire a normelor privind sprijinul pentru planurile strategice care urmează a fi elaborate de statele membre în cadrul politicii agricole comune (planurile strategice PAC) și finanțate de Fondul european de garantare agricolă (FEGA) și de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1.305/2013 și (UE) nr. 1.307/2013 și ale Regulamentului (UE) 2021/2.116 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013.

*) Câmpuri obligatoriu a fi completate.

Valoarea totală a ajutorului: lei

reprezentând

80%

50%

din valoarea totală a primei de asigurare conform Chitanței nr. /

Valoarea totală a despăgubirilor încasate în legătură cu riscul asigurat: lei

Alte despăgubiri încasate pentru riscul asigurat în cadrul altor scheme de sprijin conform legislației Uniunii Europene sau naționale: lei

Tabel cu suprafețe viticole asigurate

Nr. crt.	Codul numeric al parcelei viticole (CNPV)	Suprafața parcelei — ha —	Soiul viței-de-vie	Nr. bloc fizic	Nr. parcelă/cultură 1a; 1b; 1c; 1d
1	2	3	4	5*	6*
	TOTAL				

Anexez în sprijinul prezentei cereri documentele justificative necesare:

- a) copie a actului de identitate (buletin/carte de identitate), pentru persoane fizice, certificat de înregistrare eliberat de Oficiul Național al Registrului Comerțului și certificat de înregistrare fiscală, pentru persoane juridice;
- b) copia poliței de asigurare, dovada plății acesteia și copia după contractul de asigurare;
- c) document de identitate bancară.

Angajament

Subsemnatul,, mă angajez să furnizez orice document justificativ care îmi va fi solicitat, să mă supun oricărui control și, în cazul în care declarația mea se va dovedi falsă, să înapoierez la simpla cerere a APIA suma care a fost virată de aceasta cu titlu de ajutor, fără a prejudicia eventualele urmări ce ar putea fi angajate împotriva mea.

Declar că am luat cunoștință de prevederile Uniunii Europene și naționale privind asigurarea recoltelor de struguri pentru vin și recunosc că orice încălcare a dispozițiilor care sunt precizate de APIA antrenează respingerea ajutorului sau înapoierea sumelor incorect încasate.

Certific faptul că nu a mai fost încheiată nicio altă poliță de asigurare pentru suprafața menționată în prezenta cerere.

Data / /

Semnătura

LS

* Coloanele 5 și 6 se vor completa conform anexei II.A — Declarația de suprafață din cererea de plată din campania pentru care s-a încheiat polița de asigurare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

